

תפ"ח (חיפה) 51550-10-13 - מדינת ישראל נ' ג'ורג' שייניס

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "תפח (חיפה) 51550-10-13 - מדינת ישראל נ' ג'ורג' שייניס, תק-מח 2014(4), 11882(04/11/2014)";
{p.IDHidden{display:none

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 51550-10-13

בפני הרכב כב' השופטים:

מ. גלעד [אב"ד]

ר. פוקס

ד. פיש

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי ע"י ב"כ עו"ד גב' ש. זאבי
נגד	
הנאשם	ג'ורג' שייניס ע"י ב"כ עו"ד ליאור בר זוהר מטעם הסניגוריה הציבורית

הכרעת דין

איסור פרסום

תיק זה התנהל ב"דלתיים סגורות" ואנו אוסרים פרסום כל פרט מזהה של המתלוננת, בני משפחתה ומקורביה.

כב' השופט דניאל פיש:

רקע - כתב האישום

1. על פי האמור בכתב האישום, המתלוננת, מ.ק., ילידת 1968, מתגוררת ב.... ביום 14.10.13 יצר הנאשם קשר עימה באתר ג'יי.דייט כאשר הוא הציג עצמו כגרוש, אב לילדה, שהתגורר שנים בארצות הברית וכבעל תואר במשפטים שעסק בעריכת דין, בעוד

כל הפרטים הללו לא נכונים. בהמשך לפנייתו של הנאשם אליה, נתנה המתלוננת לנאשם את מספר הטלפון הנייד שלה ולמחרת ביום 15.10.13 הוא התקשר אליה בשעות הבוקר והשניים שוחחו. בהמשך הוא התקשר אליה מספר פעמים באותו יום וביקש שיפגשו לקראת השעה 22:30. המתלוננת השיבה לו כי אין זה מתאים לה וכי זו שעה מאוחרת. בהמשך, בסמוך לשעה 22:00 הוא התקשר אליה פעם נוספת ואמר לה שהוא מתקרב לביתה. היא אמרה לו שאולי עדיף שיפגשו ביום אחר, אך לבסוף נעתרה לבקשתו כי יפגשו.

2. בסמוך לשעה 22:30 הנאשם הגיע עם רכבו לאיזור ביתה, התקשר אליה, ביקש שתדל לפגוש אותו והמתלוננת נעתרה לבקשתו. היא עלתה לרכבו והשניים נסעו לבית קפה בקרית חיים ומשם המשיכו לחוף הים בקרית חיים. כאשר הגיעו לחוף הים הם יצאו מהרכב, הנאשם חיבק את המתלוננת נישק אותה בפיה וניסה לגעת באיבר מינה. המתלוננת אמרה לנאשם בתגובה כי הדבר אינו נעים לה וביקשה כי יחזירה לביתה. בסמוך לשעה 00:30 כאשר הגיעו לאיזור ביתה, ביקש הנאשם לעלות לביתה להטיל את מימיו, והמתלוננת נעתרה לבקשתו. המתלוננת והנאשם נכנסו לביתה שם ישן באותה עת בנה ... הנאשם נכנס לשירותים בעוד המתלוננת השאירה את דלת הכניסה לבית פתוחה. לאחר שהטיל את מימיו, הוא ניגש אליה בעת שהיא עמדה במרפסת הבית, החל לחבק אותה ואמר לה כי הוא רוצה להרגיש אותה. המתלוננת אמרה לו כי אינה מעוניינת והחלה לצעוד לכיוון דלת הכניסה לבית על מנת ללוותו החוצה.

3. הנאשם חיבק את המתלוננת שוב תוך שהוא מוביל אותה בניגוד לרצונה לעבר חדר השינה של בתה הגדולה אשר לא היתה בבית באותה עת. המתלוננת אמרה לנאשם בתגובה שהיא איננה מוכנה ודחפה אותו בידיה. בהמשך דחף הנאשם את המתלוננת לעבר המיטה והחל לנשקה בפיה בניגוד לרצונה. בהמשך, הוא הפשיט את חולצתה וחזייתה, נישק אותה בכל גופה ומצץ את החזה שלה כאשר כל העת המתלוננת מתנגדת ומבקשת ממנו להפסיק. בהמשך הנאשם הוריד את מכנסיה, הפשיל מעט את תחתוניה והוריד את בגדיו, כל זאת בניגוד לרצונה. בשלב זה הנאשם דחף בכוח את ראשה של המתלוננת לכיוון איבר מינו וביקש ממנה כי תמצוץ לו. המתלוננת בתגובה דחפה את הנאשם ואמרה כי היא איננה מעוניינת. הנאשם משך את רגליה של המתלוננת, יישר אותן והחל ללטף את איבר מינה וכן החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה כשהוא מחזיק אותה בחוזקה, כל זאת כאשר המתלוננת מבקשת ממנו לחדול ממעשיו ואומרת לו כי הוא מכאיב לה. בהמשך, החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת בניגוד לרצונה ושלא בהסכמתה החופשית בעוד המתלוננת אומרת לנאשם כי לא טוב לה ומבקשת שייסיים וילך. בשלב זה הכניס הנאשם את איבר מינו לפיה של המתלוננת אשר דחפה אותו מעליה. בהמשך, שב והחדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת בחוזקה ושלא בהסכמתה החופשית עד שהגיע לסיפוקו.

4. בעקבות המעשים של הנאשם נגרמו למתלוננת שפשוף בזרוע ימין, המטומה בירך שמאל ובירך ימין ואדמומיות בצוואר.

5. בכתב האישום נטען כי במעשיו בעל הנאשם את המתלוננת שלא בהסכמתה החופשית וכן החדיר את איבר מינו לפיה שלא בהסכמתה החופשית. בכתב האישום יוחסו לנאשם

עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין") ומעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

(יודגש כי הנאשם אינו מואשם בביצוע עבירה כלשהי במהלך השהות בבית הקפה ו/או בחוף הים).

הראיות

עדות המתלוננת

6. המתלוננת סיפרה שהיא ... ונמצאת באופן קבוע בישראל מאז שנת 1995. היא גרושה ואם לשני ילדים, ילדה ... המשרתת בצבא וילד היא תארה את הרקע להכרות עם הנאשם כך:

"...אני רוצה משפחה, לא מצאתי בן זוג מתאים, לא שאני מחפשת כל הזמן, אבל חברה שלי אמרה לי שבת דודה שלה הכירה באתר ג'יי. דייט בחור מתאים ושאני אנסה...". היא תארה כיצד קיבלה הודעה מבחור (הנאשם) שתאר עצמו כמי שהגיע מארצות הברית לפני כמה חודשים, גרוש עם ילדה שנמצאת בארץ וטען שהוא עורך דין בארצות הברית (ע' 4-5, שורות 6-19 לפרוט'). בהמשך, הם דיברו בטלפון אז הוא סיפר לה שהוא מאוד עסוק, משפץ משרד לעורכי דין בחיפה ובונה בית. לדבריה טען בפניה שהוא "מאוד רציני, יש לו הכל לא חסר לו שום דבר, רק חסרה לו משפחה, הוא כבר 7 חודשים בלי בת זוג והוא מחפש קשר רציני ובחורה רצינית" (עמ' 5, שורות 12-13 לפרוט'). היא תארה שלאחר השיחות הראשונות הוא רצה להפגש איתה. היא התייעצה עם חברה וסיפרה לה שהכירה בחור ב-ג'יי. דייט ושהוא נראה לה. ביחד הן חפשו פרטים בפייסבוק עליו (המתלוננת והנאשם החליפו פרטים בפייסבוק קודם לכן). הן לא מצאו גיבוי לחלק מטענותיו, כגון שהייה הנטענת שלו בארצות הברית. לדבריה, הן הסתכלו על תמונותיו וחשבו שהוא מכוער אך החברה המליצה שלא תפסול אותו, "אמרה לי שלא אפסול, שאני כל הזמן פוסלת, ושאני אנסה אולי הוא בחור טוב. הוא עורך דין, היה גרוש עם אשה מבוגרת, גידל 2 ילדות גדולות, אולי הוא בחור טוב." (עמ' 5, שורות 16-31 לפרוט'). המתלוננת תכננה לפגוש את הנאשם בפגישה משותפת עם החברה ובן זוגה, על מנת שלא תהיה איתו לבד כי היא איננה מכירה אותו והוא לא מהסביבה שלה, אלא שבהמשך היום הוא הודיע לה שהוא בדרך לאירוע ושהוא רוצה לפגוש אותה לאחר מכן. היא אמרה לו שהדבר אינו אפשרי. למחרת, בשעות הערב, בסביבות השעה 21:30 הוא התקשר אליה והודיע לה שהוא בדרך ונמצא כבר באיזור בוסתן הגליל, היא הודיעה לו שאינה יכולה לצאת כי בנה אינו ישן ואין לה סידור בשבילו וגם שהשעה מאוחרת עבודה. הוא אמר לה "שזה לא יפה כי הוא עושה מאמץ ובא כל כך רחוק..." אז היא התרצתה ואמרה שתוכל לרדת למשך כרבע שעה כדי להכיר וזהו ושיפגשו בפעם אחרת (עמ' 6, שורות 6-16 לפרוט'). הנאשם הגיע לביתה וישב באוטו חצי שעה עד שבנה נרדם. אז היא ירדה למטה, נכנסה לרכב, והם הכירו פנים אל פנים. היא סיפרה שהוא ביקש חיבוק ונשיקה מיד עם הגעתה לאוטו ושהיא חשבה שהדבר מוזר אך לא סרבה. אז הם החלו לנסוע כאשר היא אמרה שהיא רוצה להשאר באיזור הקרוב לביתה אך הוא אמר שהוא אינו סובל את נהריה ונסע לקריות (עמ' 6, שורות 20-25 לפרוט'). הם התיישבו בבית קפה

בקריית, זה לצד זה. הם התחילו לשוחח והוא המשיך לטעון בפניה שהוא עורך דין והוא צריך לעבור מבחן בארץ כדי שיוכל לעבוד בארץ (עמ' 6-7, שורות 2-28 לפרוט'). לדבריה, הוא אמר לה שאין לו הרבה זמן ונראה לו שהם מתאימים אחד לשני. אז היא סיפרה, "באיזה שהוא שלב הוא בא לנשק אותי, אני לא מתנשקת בפומבי, זה היה קצת חוצפה, אבל אמרתי לעצמי שזאת אולי דרך להכיר בן אדם והסכמתי, היתה נשיקה בבית הקפה, והוא חיבק אותי, שם יד עלי. כל הזמן הראיתי לו שלא נעים לו [הכוונה - לין] ואיך שהוא זזתי הצידה כי זה לא נעים." (עמוד 7, שורות 3-7 לפרוט'). כאשר נשאלה מה חשבה בעת הפגישה בבית הקפה, מה שידרה ומה אמרה היא חזרה והבהירה שהיא הרגישה כי הוא "קצת חוצפן" ושלא היה לה נעים מהאנשים מסביב ואין היא רגילה לסיטואציות כאלו, אך חשבה כי "יכול להיות שהוא כזה פתוח, ישראלי, אמרתי שצריך להכיר עוד את האדם" (שם, שורות 19-20 לפרוט'). לאחר מכן כאשר יצאו מבית הקפה היא רצתה לעשן אך לא היה לה נעים לעשן ברכבו כיוון שחשבה שהוא לא מעשן והיא הציעה שילכו לעבר חוף הים שלא היה רחוק. היא ציינה בעדותה שיש טיילת ואור ואנשים במקום ושאלה מה מקום מבודד. לדבריה, הוא הלך לכיוון סלע שנמצא על החוף ותפס אותה בתנועת חיבוק ונישק אותה. היא תארה שתחילה נישק אותה בפה ולאחר מכן החל לרדת עם הנשיקות לכיוון החזה וכאשר חיבק אותה התחיל להכניס ידיו וניסה להכניס את ידיו למכנסיה מאחורה כאשר לטענתה היא אמרה לו "אתה קצת חוצפן, זה מוקדם מדי, זו לא המטרה שלי, אני לא מחפשת דברים כאלה וזה לא מתאים לי, אמרתי בוא נלך לכיוון הבית" (שם, שורות 28-32 לפרוט'). לטענתה, כאשר אמרה לו שזה מוקדם מדי הוא אמר לה כל הזמן "אני מכיר אותך הרבה זמן, את כל כך מתאימה לי, כשאני רוצה משהו אני רוצה אותו עכשיו. כל הזמן הוא אמר לי את המשפט הזה" (עמ' 8, שורות 7-8 לפרוט'). לטענתה, היא השיבה לו ש"צריך שאני גם ארצה כדי שאהיה בטוחה במה שאתה אומר" (שם, שורה 10). במהלך הנסיעה לביתה הם דיברו על רכב כיוון שהיא רצתה לרכוש רכב והוא סיפר לה שהוא רכש מכונית לאמא שלו והוא יכול לסייע לה לקנות רכב (שם, שורות 12-14 לפרוט'). לכשנשאלה באיזה שלב חשבה שהפרטים שהוא מסר על עצמו אינם נכונים היא השיבה שחשה שהדברים לא נכונים כיוון שלא היה לו מבטא אמריקאי, למרות שטען ששהה שם שנים רבות אך היא המשיכה להאמין בנכונות הפרטים שהוא סיפר למרות שהיו לה קצת חששות (עמ' 9, שורות 7-11 לפרוט').

7. כאשר הגיעו לביתה, אמרה לו שהיה לה נעים ושהיה בקשר וזאת כיוון שלא היה לה נעים להגיד שהקשר לא מתאים לה אך טענה ש:

"אני ידעתי מאותו ערב שזה לא מתאים לי, כי זה לא הסגנון שלי כי הוא חוצפן. אני יוצאת מהרכב ואז הוא אומר: רגע אני גם יוצא ללוות אותך, אמרתי שלא צריך, חשבתי שהוא רוצה להרשים אותי, ולהראות לי שהוא ג'נטלמן, כאשר הגענו לבניין הוא התחיל לדבר על הבניין הזה, איזה בניין חדיש, איזה דלת כניסה יש פה... לדעתי הוא ניסה למשוך אותי לשיחות כדי

שאני לא אשים לב שהוא רוצה להכנס איתי לבית. כשהגעתי למעלית ואני קוראת למעלית, אמרתי לו לילה טוב להתראות, אז הוא אמר לי: אני גם אעלה איתך, אני חייב להשתין" (עמ' 9, שורות 13-20 לפרוט').

לדבריה, אמרה לו שזה לא כל כך מסתדר שזה מאוחר והיא אינה מכניסה גברים לביתה וכי בנה ישן, אך הוא אמר לה שהוא חייב, ועלה איתה במעלית. בהמשך, המתלוננת מתארת כי:

"הוא התחיל להגיד לי איזה עיניים יפות יש לך, לא שמתי לב. כשהגענו לדלת אני רואה מרוב לחץ לא מצאתי את המפתח, כי הייתי לחוצה, כי חשבתי על כל מיני דברים, וגם בן אדם בשעה כזאת נכנס אלי הביתה, אפילו אם זה רק בשביל להתפנות, לא יודעת מה לעשות." (עמ' 9, שורות 24-28 לפרוט').

לדבריה, הוא האיץ בה לפתוח את הדלת וכשהצליחה היא הלכה להראות לו היכן השירותים אך גילתה שהוא התקדם לאיזור המטבח והסלון. היא תארה שהוא נכנס לשירותים בעוד שהיא שהתה במרפסת, הדליקה סיגריה וחכתה שהוא יצא מהשירותים כדי שילך. לכשיצא הוא ניגש לכיוון שלה ולטענתה אמרה לו:

"זה מאוחר מאוד, אתה צריך ללכת... אני לא זוכרת אם הוא ביקש כוס מים, אני זוכרת שהוא חיבק אותי בעצם הוא התחיל לדבר על טלויזיה שזו טלויזיה שאני דיברתי עליה כי מקודם דברנו על טלויזיה ועל המרפסת שהיא גדולה, שאפשר לעשות עליה 'על האש' והתחיל לחבק אותי ולנשק אותי ואמרתי לו שזה מספיק להיום... אז אמרתי לו תקשיב אתה חייב ללכת זה מאוחר, אמר: לא אני חייב להרגיש אותך כשאני רוצה משהו, אני רוצה אותו עכשיו. את מאוד מתאימה לי ואת עם לב טוב ואני עם לב טוב, ואני בטוח שזה יהיה רציני ואני רציני ואדם טוב, אמרתי זה לא קשור. אנחנו יכולים להפגש גם מחר ולדבר, זה מאוחר ואתה חייב ללכת".

היא תארה שהם הלכו לכיוון היציאה מהמרפסת לדלת שאז הוא אמר לה שתראה לו את חדר השינה והיא אמרה לו שאין לה חדר שינה שהיא ישנה בחדר של הבת שלה שנמצאת בצבא. לדבריה, הנאשם אמר לה שוב שתראה לו את החדר. היא השיבה שאין טעם ואז לטענתה הוא דחף אותה "לא ממש באלימות אבל זה היה דחיפה לכיוון החדר של הבת" (עמ' 10, שורות 15-30 לפרוט'). כאשר הגיעו לחדר, לדבריה הוא אמר "אני מבטיח

שלא נעשה סקס אני רק רוצה להרגיש אותך" בעוד שהיא כל הזמן אומרת שמאחר ולא מתאים לה ושהדברים האלו (הכוונה לחיבוקים ונשיקות) מובילים לסקס ושהיא ממש לא רוצה סקס. לדבריה, באיזשהו שלב הוא דחף אותה על המיטה:

"הוא דחף אותי על המיטה וראיתי שהפנים שלו השתנו, שהוא היה, היה לו מבט מוזר והוא התנפל עלי והתחיל לנשק אותי (העדה בוכה). והוא משך לי את הבגד, היתה לי גופיה, משך לי את הגופיה, הוריד ממני את הגופיה (העדה נחנקת מבכי). אחרי זה הוא הוציא את הגופיה ואת החזיה והוא התחיל לנשק לי את כל הגוף וגם לנשק לי את החזה ולמצוץ את החזה באכזריות. אחר כך הוא התקרב אלי (דמעות זולגות מעיני העדה, מבטה מופנה שמאלה ולמטה) הוא הוריד לעצמו את המכנסים, רגע (חושבת). הוא התקרב אלי, הוריד את המכנסים שלו, הוא התקרב אלי, הוא דחף את הראש לאיבר המין שלו אני דחפתי אותו ולא הסכמתי, ואז הוא אמר "טוב אז אני ארד לך, אז הוא הוריד את המכנסים שלי בכוח ואז אני החזקתי את התחתונים. אז אני לקחתי לעצמי, היה לי כיסוי מיטה, שמתי לעצמי כי הרגשתי ערומה, הוא הזיז את הכיסוי... אז הוא התחיל לרדת לי בכוח, אני סגרתי את הרגלים שלי כי כבר לא רציתי כלום. אני רציתי רק שילך אבל לא היה עם מי לדבר, הוא לא היה מקשיב לי, אמרתי לו שכואב לי אז הוא אמר לי: את לא תעצרי אותי עכשיו, הוא היה נראה מאוד מפחיד. הוא נראה כמו מחבל. (העדה בוכה).... היא נראה מאוד מפחיד ולא רציתי לצעוק כיוון שהבן שלי ישן מאוד קרוב ולא ידעתי מה לעשות, בתוך שניה חשבתי מליון דברים ולא יצא לי כלום. הכוונה שלא הצלחתי למצוא פתרון לצאת מהמצב. אז גם התביישתי שהחלון היה פתוח ושכנים קרובים, והתביישתי שלא ישמעו צעקות כי במילא לא היו באים לעזור, כי שם בבניין הזה כל הזמן יש צעקות וריבים. אז (העדה בוכה) הוא מתקרב להחדיר את איבר המין שלו, וממש התנגדתי בכוח ואמרתי לו אני לא מוכנה וגם אין לך קונדום, ואני לא מעונינת. אמר לי אל תעצרי אותי עכשיו, הוא לא ראה אותי, הוא לא שמע אותי. אמרתי לו: אני מרגישה שאתה אונס אותי. (העדה בוכה) הוא לא התייחס אלי והמשיך. כשראיתי ש.... פשוט התאבנתי ולא יכולתי לזוז וראיתי,

הבנתי שזה מה שהולך לעשות ועד שלא יסיים זה לא יגמר, אני פחדתי שהוא יפגע בי (העדה בוכה, נראית מבוהלת ומבולבלת). אז אמרתי לו: תסיים, תגמור עם זה, והסתרתי את הפנים שלי (פרץ חזק של בכי). " (עמ' 11 כולו).

8. לטענת המתלוננת הוא פתח את רגליה בכוח והחדיר לתוכה את איבר המין שלו בכוח. היא המשיכה ותארה "זה היה מגעיל. האיבר מין שלו. הוא החדיר את איבר המין שלו לפה שלי. זה היה מגעיל. ואז הוא המשיך, הוא חדר לי שוב לאיבר המין שלי, ואז הוא גמר על כל הגוף שלי." (עמ' 12, שורות 9-11 לפרוט'). לדבריה, היא ניגבה עצמה ואמרה לו שהוא חייב ללכת. הוא חיפש כוס מים וניסה לשכנע אותה שזה לא בסדר שהיא אומרת לו שזה אונס כי זה לא אונס (עמ' 12, שורות 115-17 לפרוט'). לדבריה, דברים אלו נאמרו כאשר היו שוב במרפסת והוא הודה בפניה שהוא "קצת אוהב בכוח" (שם, שורה 20). לטענתה, השיבה לו "שזה לא מעניין אותי, אמרתי לו שזה אינדיבידואלי, כל אחד בוחר מה שהוא רוצה, לי זה לא מתאים, ולא הסכמתי, וזה לא הדדי ...". לדבריה, הוא עוד ניסה לשכנע אותה שישאר עד השעה 5 בבוקר והיא שבה ואמרה לו "בבקשה תלך מהבית" (שורות 18-27 לפרוט').

9. בהמשך עדותה היא חזרה ותארה את החלק הראשון של האקטים המיניים כאשר אמרה שבעת שהוא הוריד לה את החולצה והחזיה שהוא היה מעליה על המיטה והיא על בטנה ואז הוא הפך אותה והחל לנשק אותה בכל הגוף (עמ' 13, שורות 1-3 לפרוט'). לטענתה, אמרה לו שאינה מעוניינת ושילך ושמה שהוא עושה מוביל לסקס ושהיא מבקשת שיפסיק. לטענתה, גם אמרה לו שיהיה בשקט כי הוא עשה רעש וכל הזמן דיבר בקול רם והיא פחדה שבנה יתעורר (שם, שורות 5 - 8). היא חזרה והבהירה שלאחר שהוא ביצע בה מין אוראלי הוא החל לצרוח ואמר שהיא לא תעצור אותו עכשיו וכי היא פחדה מאוד והבינה שאין מוצא ופחדה שאם תתנגד "הוא יעשה לי משהו קשה" (שם, שורות 28 - 31). היא טענה גם שבמהלך האירוע כולו היא בכתה והסתירה את פניה עם ידה (עמ' 14, שורות 18-19 לפרוט').

10. לטענתה, כשהוא יצא מהבית היא הרגישה מאוד פגועה ובודדה אך לא היה לה עם מי לדבר לאור השעה המאוחרת. היא טענה שהיא מחקה אותו מהפייסבוק באותו רגע כיוון שלא רצתה קשר עימו ושהוא התחיל להתקשר אליה, היא לא ענתה לו וחסמה את שמו ומספר הטלפון שלו בטלפון שלה (עמ' 14, שורות 25-30 לפרוט', ראו גם ת/22 - צילומי מסך הפלאפון של המתלוננת עם המסרונים ביניהם).

11. היא תארה שדיברה עם חברה טובה שלה למחרת, עדת תביעה מס' 2 ר.ש., וסיפרה לה שהיא פגשה את הבחור עליו הן דיברו (הנאשם) ואמרה לה, "אני חושבת שהוא אנס אותי" (עמ' 16, שורות 10-11 לפרוט'). לכשנשאלה מדוע נקטה במלה "חושבת" היא השיבה: "כי לא הייתי בטוחה, בגלל הסיטואציה, אני לא ילדה קטנה.... לא פעם ראשונה בחיים שלי שאני פוגשת גבר, וכן היתה נשיקה ואם זה היה נגמר בשלב זה לא היה קורה

כלום, ואני הייתי אומרת לעצמי איזה מטומטמת... אבל זה לא נגמר רק בזה, זה היה ממש אונס עד הסוף, זה היה ממש הכל בכוח" (עמ' 16, שורות 12-16 לפרוט'). לשאלת בית משפט מה יש לחשוב היא השיבה שבאותו רגע לא היתה בטוחה (שם, שורה 20) כיוון ש"התנשקתי איתו ויצאתי איתו ולא הייתי בטוחה, גם לא חשבתי בעצם ללכת להתלונן או לעשות משהו, פשוט הרגשתי שנאנסתי, זה מה שהרגשתי" (שם, שורות 24-25 לפרוט'). המתלוננת הסבירה כי לא חשבה ללכת מיד להתלונן כיוון שהבינה את הקושי בדבר ומדובר במילה מול מילה, היא לא רצתה להשפיל עצמה ולא רצתה שיהיה לה קשה. היא המשיכה ואמרה שלאחר הגשת התלונה ובדיעבד, לפעמים היא מצטערת שהתלוננה כי קשה לה והיא אינה מתפקדת זמן רב (שם, שורות 26-30 לפרוט'). היא ציינה שכאשר היא דיברה עם החברה שלה, החברה המליצה שתלך להתלונן במשטרה. המתלוננת תארה שהיא התקשרה לידיד, עד תביעה מס' 4, וסיפרה לו בקצרה מה קרה, שנאנסה והוא התקשר לשוטר שהוא מכיר (עד תביעה מס' 6) שהתקשר אליה ושאל אותה מה קרה לה ובהמשך היא הגיעה למשטרה.

12. המתלוננת נחקרה אודות מסרונים שהוחלפו בינה לבין הנאשם בהם היא האשימה אותו שהוא "לקח בכוח" כאשר הוא שלל זאת בתשובותיו אליה (ת22/ב, 4-1). במהלך המסרונים המתלוננת כינתה את הנאשם חוצפן ושקרן. היא התבקשה להסביר מדוע כינתה אותו חוצפן ושקרן במסרונים שהוחלפו ביניהם למחרת והיא השיבה "שהוא חוצפן שהוא תכנן קודם כל, בעצם, אני יצאתי פה באמת נאיבית וטפשה, אבל הוא חוצפן על זה שהוא תכנן את הכל, כדי להגיע למעלה לבית. למה הוא שקרן? הוא שקרן בגלל ש...הוא שקרן, כי הוא נראה לי שקרן. אני לא הכרתי את הבן אדם, אבל הוא נראה לי באותו רגע שקרן." (עמ' 18, שורות 29-31 לפרוט').

13. ביחס לכך שלמעשה הוא בן 33, מובטל, מתגורר עם אמו ואינו עורך דין היא טענה שהוא לא גילה לה דברים אלה ופעם ראשונה שמעה על כך היה במהלך חקירתה במשטרה והעימות שהתנהל ביניהם (עמ' 19, שורה 11 לפרוט'; עמ' 21, שורה 14 לפרוט').

14. במהלך חקירתה הנגדית היא הודתה שאכן בבית הקפה היא והנאשם התנשקו והתחבקו אך טענה שהתנגדה בעדינות (עמ' 22, שורות 19-30 לפרוט'). היא גם הודתה שיתכן שהרעיון ללכת לים לאחר בית הקפה היה שלה (עמ' 25, שורה 14 לפרוט'). היא טענה שהתנהגות הנאשם בים לא מצאה חן בעיניה ושהוא ניסה לגעת בה ואז החליטה שאינה רוצה להיות בקשר עמו יותר אבל התכוונה להגיד לו את זה "יפה למחרת" (עמ' 30, שורות 4-9 לפרוט'). היא הודתה שהוא לא איים עליה או הכריח אותה לאפשר לו לעלות לביתה (עמ' 30-31, שורות 3-32 לפרוט') ועמדה על כך שהיא לא זו שהזמינה אותו לעלות לביתה (עמ' 31, שורות 7-11 לפרוט'). לשאלה מדוע הכניסה אותו לביתה בכל זאת למרות חששותיה שהוא אינו כפי שמציג עצמו וכי הוא חותר כל הזמן למגע פיסי, השיבה "נכון אתה צודק. להכניס אותו באמצע הלילה, לא לבד בבית, קודם כל, לא חשבתי להכניס אותו בבית, הוא ביקש להתפנות וזה היה מצב שלא ידעתי מה לעשות. היה לי לא נעים להגיד לא, להשתין בחוץ לא עבר לי בראש, אמרתי לו אצלי לא נכנסים גברים, זה לילה והבן שלי ישן. הוא אמר לי אני חייב, דחוף, תפתחי את הדלת. והייתי ממש

מבולבלת.... אז פתחתי את הדלת, לא חשבתי שבא איזה רוצח או שמישהו יעשה לי משהו בכוח. ממש לא חשבתי שהוא מסוגל לעשות לי משהו בכוח" (עמ' 32, שורות 9-1 לפרוט'). היא הודתה ששהו בדירה שעה או שעה וחצי כאשר במרבית הזמן הוא מנסה לשכנע אותה שיש ביניהם "חיבור טוב" ושתשכב עמו. היא הודתה שבזמן הזה היתה נשיקה וחיבוק "אולי פעם אחת" ועמדה על כך שאמרה לו שזה "מספיק להיום" (עמ' 32, שורה 17 - עמ' 33 שורה 5 לפרוט').

15. בחקירה הנגדית כאשר הסניגור טען בפני המתלוננת שלא אמרה לנאשם כשהערב נגמר בצורה נחרצת וכלשונו 'שלום ולא להתראות' היא הכחישה זאת וטענה שאמרה לו בצורה ברורה אך לא השתמשה במילה 'תעוף' או מלים כאלה כי "זה לא אני" (עמ' 33, שורות 16-17 לפרוט'). כאשר נשאלה מדוע לא איימה להתקשר למשטרה אם לא ילך, היא טענה ש"אני חשבתי שהוא מבין, שהוא באמת הולך. לגבי המשטרה, אני חשבתי באיזהו שלב על מליון דברים, כמו שאמרתי אבל לא חושבת שהיה לי הזדמנות לעשות משהו אחר, כאילו רק פחדתי. הוא היה מאוד מפחיד. וגם (העדה בוכה) ביקשתי כל הזמן שינמיך את הקול שהבן שלי לא יתעורר כי זה מצב לא רגיל, כי לא רציתי זה קרה מהר" (שם, שורות 19-23 לפרוט'). היא עמדה על כך שניסתה להמלט מאיזור חדר השינה וכי התנגדה באופן שניסתה לדחוף אותו וטענה שהוא אמר לה "אני מבטיח לך לא נעשה סקס, ובחוצפה בעצם הוא דוחף אותי וזה קרוב לדלת של הבן שלי, ואמרתי לו תדבר בשקט, הבן שלי יתעורר, ולא זוכרת מה היה באותה שניה. לא זוכרת מה אמרתי. זה היה מהר. איך שהוא הגעתי לחדר השינה" (עמ' 34, שורות 11-14 לפרוט'). הסניגור טען כלפיה שאילו המעשים נעשו בכוח אז חולצתה וגופייתה היו נקרעות, אולם המתלוננת לא הסכימה לכך והסבירה שמדובר בבגדים שנמתחים והמשיכה לטעון שהמעשים היו בכוח (עמ' 35, שורות 11-23 לפרוט'). היא הכחישה את טענת הנאשם שהיא הסכימה להוריד את הבגדים ולכן לא היה צריך להפעיל כוח וכי מסיבה זו שום בגד לא נקרע (שם, שורות 29-30 לפרוט') והוסיפה שגם את מכנסי הג'ינס הוא הוריד בכוח כאשר משך אותם מעליה (עמ' 36, שורות 4-6 לפרוט'). כאשר הוצע לה שאין זה הגיוני שהנאשם יספיק גם להוריד ממנה בכוח את הבגדים ואז ישתהה על מנת להוריד מעצמו את הבגדים, אם היא לא הסכימה למעשים, היא טענה שאין זה נכון ושהדברים קרו מהר (עמ' 36, שורות 14-21 לפרוט'). לשאלה האם לא ניסתה להרביץ או לנשוך או לשרוט כיוון שפחדה, היא השיבה "נכון זה גם השאלה של החברה שלי, היא שאלה למה לא הרבצתי לו, אמרתי לה אי אפשר היה, את היית צריכה להיות שם כדי להבין (בוכה)" (עמ' 37, שורות 5-7 לפרוט'). כשנשאלה כיצד הנאשם הכריח אותה להכניס את איבר המין שלו לפה שלה וכיצד פתח את הפה שלה בכוח היא השיבה "אני רוצה להגיד לך שזו סיטואציה איומה, מפחידה, ואתה כבר לא יודע מה לעשות כדי שיהיה בסדר, שזה יגמר, שזה לא משנה, אתה שואל אותי שאלות שאני לא יודעת איך אתה שואל אותם בכלל (בוכה)... זה היה מפחיד, זה היה בכוח. הוא תפס לי את הראש והכניס לי את איבר המין שלו" (עמ' 38, שורות 5-8; שורות 12-13 לפרוט'). היא המשיכה וטענה שהיא פחדה ממנו ופחדה שירביץ לה (שם, שורות 14-17 לפרוט').

המתלוננת דחתה לחלוטין גירסת הנאשם שהמעשים היו הדדיים וברצון ובהסכמה וטענה שהוא המציא גירסה זו (שם, שורות 28). היא גם טענה, בניגוד לטענות הנאשם, שלא

היתה שום הפסקה במעשים המיניים (עמ' 38 - 39, שורות 3-30 לפרוט').

16. באשר למה שארע לאחר סיום המעשים המיניים, המתלוננת הסכימה שהנאשם ניסה לשכנע אותה שישאר לישון ובתשובה לשאלה אם "זו התנהגות אופיינית לאנס?" היא השיבה "אני לא בקיאה בהתנהגות אופיינית של אנס" (עמ' 39, שורות 13-19 לפרוט'). כאשר נשאלה מדוע לא היתה בטוחה שהוא אנס אותה השיבה "כמו שאמרתי בפעם הקודמת, שבגלל שאני לא ילדה קטנה, אני אמא לשני ילדים, אני גם התנשקתי איתו, רציתי להכיר אותו, ולא הייתי בטוחה שזה, כאילו... אני אישית בתוכי ידעתי שזה משהו נגד רצוני, אוקיי, שזה אונס, אבל לא, היה לי קשה להאמין שזה קרה לי, לא יודעת, אני חושבת שנאנסתי כי זה, לא יודעת מה להגיד לך." (עמ' 39, שורות 23-27 לפרוט'). כאשר הסניגור היקשה וטען שכאשר היא טוענת שאמרה לו במהלך הדברים שזה אונס הכיצד יכול להיות שאין היא בטוחה, המתלוננת השיבה "נכון. הרגשתי מטומטמת שלי זה קורה, סיטואציה איומה (בוכה)" (שם, שורה 31). היא המשיכה וטענה שמפאת ההלם לא קלטה את הסיטואציה מייד (עמ' 40, שורות 4-5 לפרוט'). כאשר היא נשאלה על ידי הסניגור "איך בסוף השתכנעת שכן נאנסת?" השיבה: "האמת היא ש... שבאמת כשדברתי, קודם כל חברה שלי אמרה לי, האמת היא שאחרי שדיברתי עם שלומי אלבז הוא אמר לי שזה אונס, שבאמת אסור לך, הוא אמר לי את חייבת ללכת למשטרה, כי אני כבר לא רציתי ללכת למשטרה." (עמ' 40 ש' 6-9 לפרוט'). לשאלה אם לא היתה בטוחה עד שדברה עם שלומי אלבז אם אכן מדובר באונס היא השיבה: "ידעתי שזה משהו גרוע, ידעתי שזה בלי הסכמה, אבל הפירוש "אונס", זה מורכב, זה לא שחטפו אותי ברחוב והרביצו לי ואנסו אותי, זה משהו אחר היה" (עמ' 40, שורות 12-13 לפרוט'). המתלוננת המשיכה וטענה שלא התקשרה למשטרה באופן מיידי כיוון ש"לא ידעתי איך להתנהג ומה לעשות הייתי צריכה [את ה]חברה שלי, והייתי צריכה לקלוט מה שקרה, לא חשבתי על משטרה בכלל, בשלב זה" (עמ' 41, שורות 2-5 לפרוט') והמשיכה לטעון שהיא התנגדה למעשים אך לא יכלה לצעוק (שם, שורות 8-10 לפרוט'). היא תארה שלאחר שסיפרה לשוטר שלומי אלבז על פרטי המקרה, הוא ושוטרת ששמעה את השיחה יחד עמו, אמרו לה שמדובר במקרה של אונס כאשר היא עצמה ידעה רק "שזה לא בסדר, שזה בלי הסכמת" (עמ' 43, שורות 18-32 לפרוט').

17. המתלוננת הכחישה את טענת הסניגור שהיה מדובר על "ערב נחמד" במהלכו היא והנאשם הכירו, התנשקו והמשיכו לדירה לפי הזמנתה (עמ' 47, שורות 18-20 לפרוט'). היא גם הכחישה שהשתמשה במלים או במונח "עינוג שופע" וטענה שהמילים כלל אינן מוכרות לה וכי מדובר בהמצאה מצידו של הנאשם (עמ' 48, שורות 3-6 לפרוט').

18. כאשר הסניגור הציע לה בשאלת סיכום שכל ההתרחשויות היו בהסכמה והנאשם לא היה מסוגל להבין שהיא אינה מסכימה מפאת הסיטואציה הכוללת, היא השיבה "אני מסתכלת אחורה ואומרת לך ככה, שלרגע אחד לא נתתי לו להבין שאני מעוניינת בסקס, תמיד, כל הזמן, לא הסכמתי ולא הייתי מעוניינת ולא רציתי את זה, וזה שהיתה נשיקה, זה לא אומר שיש אישור לזה, או שזה פתיחת דלת, לא יודעת, נשיקה, אין קשר בין נשיקה, זה משהו אחר וזה משהו אחר" (עמ' 48, שורות 7-14 לפרוט'). היא גם דחתה את טענת הנאשם

שאילו היה נתקל בהתנגדות בכל שלב, היה נסוג (שם, שורות 15-17 לפרוט') וטענה ש"אני הייתי מספיק ברורה והוא היה יכול להבין שאני לא מסכימה" (שם, שורה 24).

עדויות נוספות מטעם התביעה

19. העד, מ.מ., קרוב משפחה של המתלוננת דרך נישואין, סיפר שהיא התקשרה אליו בבוקר לאחר המקרה וסיפרה לו בבכי אודות המקרה באופן כללי כאשר היא בכתה בכי היסטרי במהלך התיאור (עמ' 61, שורות 20-32 לפרוט'). בעקבות כך הוא יצר קשר עם השוטר שלומי אלבז שהינו שכנו. בחקירתו הנגדית הוא הודה שהמתלוננת לא טענה בפירוש שהיא נאנסה אך הוא הסיק זאת מהתיאור שלה אודות המקרה (עמ' 62, שורות 17-18 לפרוט'; עמ' 63 שורות 24-26 לפרוט').
20. העד, רס"ב שלמה אלבז, המשמש כרכז מודיעין בתחנת עכו העיד שהוא שכן בבנין של העד מ.מ. וסיפר על שיחת טלפון שקיבל בצהריים למחרת המקרה מהמתלוננת לאחר ש-מ. פנה אליו בשאלה אם הוא מוכן שהמתלוננת תתקשר אליו. הוא העיד שכאשר המתלוננת התחילה לספר לו אודות המקרה, היא אמרה לו שהיא נאנסה (עמ' 52, שורות 5-8 לפרוט'). בעקבות התיאור שתארה לו הוא ביקש ממנה לפנות מיד לתחנת משטרה כיוון שהוא הבין כאיש משטרה שמדובר במעשה אונס (עמ' 54, שורות 8-11 לפרוט'). לאחר שפנתה למשטרה ולא הצליחה להתלונן, הוא אמר לה שתגיע אליו ואכן היא הגיעה בסביבות השעה 15:00 או 14:00 וסיפרה לו שוב את שארע לה (עמ' 54, שורות 12-22 לפרוט').
21. בחקירתו הנגדית נזכר מר אלבז שהמתלוננת לא אמרה לו שנאנסה אלא אמרה לעד מ.מ. וכי היא דיברה על "אירוע" שעברה (עמ' 55, שורות 17-27). הוא גם הודה שהוא הבין ממנה ש"...היא לא סגורה על זה, והיא כן רוצה יעוץ כדי להבין אם זה מהלך של אונס, או לא אונס. ברגע שהבנתי שהיו מספר מרכיבים של התנגדות שלה... זה מספיק לי כאיש משטרה, וכאזרח מן השורה, להבין שזה היה בניגוד לרצונה" (עמ' 57, שורות 5-11 לפרוט'), לכן הוא יעץ לה ללכת להתלונן במשטרה על מנת שיבדקו את נסיבות האירוע בצורה מעמיקה (שם, שורות 12-15 לפרוט'). הוא הודה שהוא אמר לה שלדעתו מדובר באונס (שם, שורות 17-18 לפרוט').
22. לשאלת הסניגור לפיה המתלוננת בכלל לא טענה שהיא נאנסה והיא לא היתה בטוחה ולא רצתה להתלונן והוא שכנע אותה שהיא עברה אונס ושכנע אותה להתלונן, הוא השיב "אני שכנעתי אותה לאחר ששמעתי מה שהיא סיפרה לי, מנקודת הבנה שלי כאיש משטרה וכאזרח שהיא עברה אונס, ולכן הפניתי לגורם היותר מקצועי שזה משרד חקירות בתחנת נהריה שיבדוק את הטענות שלה" (עמ' 59-60, שורות 3-31 לפרוט').
23. החברה של המתלוננת, ר.ש., העידה שביום האירוע בשעות הערב המוקדמות המתלוננת הגיעה לביתה וסיפרה שהכירה בחור בג'יי. דייט והן יחד הסתכלו בהודעתו באתר והסטטוס האישי שלו ותארה שהמתלוננת נשמעה מוקסמת מהרעיון של בחור טוב ומלומד (עמ' 65, שורות 18-22 לפרוט'). היא תארה שבשעה 22:00 קיבלה הודעה מן המתלוננת שהיא צריכה אותה אך לא ראתה את ההודעה ודיברה איתה רק למחרת בבוקר כשהמתלוננת

התקשרה אליה נסערת ובוכה (עמ' 66, שורות 5 - 11). לדבריה, המתלוננת אמרה לה "כשהיא בוכה לא ישר אמרה: נאנסתי, היא פשוט היתה נורא מבולבלת ונסערת ואמרה לי: ר.ש. קרה משהו רע" (שם, שורות 12-14 לפרוט'). היא העידה שהמתלוננת סיפרה לה אודות המקרה ובין היתר שהיא הפצירה בנאשם מספר פעמים שאינה רוצה לקיים עמו יחסי מין וכי הוא הפשיט אותה בכוח, סירב לעצור והיא אמרה לו שהוא אונס אותה. גירסת העדה היתה דומה מאוד לגירסת המתלוננת (עמ' 67-69 לפרוט'). החברה העידה שהמתלוננת לא התכוונה לגשת למשטרה בעת השיחה והיא זו שהציעה לה לעשות זאת וכי המתלוננת פחדה והרגישה מבויישת מכל הסיטואציה (עמ' 69, שורות 19-24 לפרוט').

24. בחקירתה הנגדית העדה הודתה שבשיחות הטלפון המתלוננת לא אמרה לה בפירוש שהיא נאנסה אך עמדה על כך שהמתלוננת אמרה לה שהיא לא רצתה את המעשים, כי הם נעשו כלפיה בכוח והיא ביקשה מן הנאשם להפסיקם (עמ' 74, שורה 29 - עמ' 75 שורה 2 לפרוט'). העדה גם הוסיפה שבשלב כלשהו אמרה המתלוננת את המלים "הוא אנס אותי בכוח" (שם, שורה 3-4 לפרוט').

25. פקד איריס דרטלר, היתה ראש משרד חקירות בתחנת נהריה באותה תקופה וגבתה הודעות מן המתלוננת. היא גם נכחה בעימות שהוקלט בין הנאשם למתלוננת (ת/5) וציינה שהמתלוננת היתה נתונה למתקפות מילוליות מצד הנאשם בעת העימות. בתשובה לשאלת הסניגור לפיה המתלוננת בשום שלב לא התלוננה על החבלות שתועדו על גופה, ציינה החוקרת שזה נכון (עמ' 84, שורות 26-28 לפרוט').

26. כמו כן, הוגש תיעוד רפואי לעניין סימני המטומות ופציעות קטנות שנמצאו על גופה של המתלוננת לאחר המקרה (ראו ת/15, ת/17, ת/18) אולם, התברר כי המתלוננת לא היתה מודעת לקיומם עד שלא הפנו את תשומת לבם אליהם במהלך מסירת אימרותיה ובעת בדיקתה הרפואית. המתלוננת לא היתה מסוגלת לקשור את הסימנים לאירועים ועל כן מסקנתי הינה כי אין הם יכולים להוות ראיות לאשמת הנאשם, אם כי הם יכולים להוות חיזוק כללי לגירסתה שבמהלך המגעים המיניים היה שימוש בכוח - תפיסה - מצד הנאשם והם יכולים להוות ראיה כנגד טענת הנאשם כי המתלוננת מעלילה עליו עלילת שווא, שכן אם אכן מדובר בעלילה, היתה המתלוננת משייכת את הסימנים למעשים שעשה.

עדות הנאשם

27. הנאשם העיד בחקירה ראשית שהוא בן 35 ועבד בעבר בתחום ההיי טק. הוא תאר שהוא שירת בצבא שירות מלא במהלכו נפצע וכיום הוא מתגורר במגדל העמק עם אמו. את האירוע הוא תאר מתחילת המגעים בינו לבין המתלוננת ב- ג'י. דייט שהחלו בהודעות ובשיחות טלפון. הוא הודה שהוא הציג עצמו באופן לא נכון כגרוש ואב לילדה ושהוא כביכול חזר מארצות הברית לאחר שהות לא קצרה וכי הוא עורך דין בארצות הברית שצריך לעבור מבחן בארץ. הוא טען כי בסוף שיחת הטלפון הראשונה ביניהם כבר אמר למתלוננת שהוא צריך לספר לה כמה דברים חשובים על מנת שתוכל להכירו ושתדע את האמת. לטענתו, הוא סיפר לה שהוא רווק, הילדה שסיפר עליה היא אחייניתו ולא בתו והוא הועסק בהיי-טק ואחרי זה בביטוח וכי אינו עורך דין. "אמרתי שאני רוצה לשתף אותה כדי שתדע בדיוק את

מי היא הולכת בדיוק להכיר, ולא לפי האתר" (עמ' 105, שורות 4-1 לפרוט'). הוא סיפר שנתן לה אפשרות להכנס לדף הפייסבוק שלו על מנת שתוכל להתרשם ממנו (שם, שורות 7-8 לפרוט') ועל מנת שתוכל להחליט אם מתאים לה להכירו. הוא שאל אותה אם אפשר להיפגש באותו ערב והיא אמרה שאינה יודעת ובהמשך הוא התקשר בשעות אחרי הצהריים ושאל שוב והיא אמרה שהדבר אפשרי אך שיהיה בשעה מאוחרת (שם, שורות 16-17). לדבריו, הגיע אל מתחת לביתה בסביבות השעה 21:15 והמתין לה למטה עד שהיא הרדימה את בנה בסביבות השעה 22:45. כשהיא נכנסה לאוטו הוא ביקש חיבוק והיא הסכימה ונתנה לו חיבוק ונשיקה בלחי ואז הם נסעו (שם, שורות 25-29). לדבריו ישבו בבית קפה "ג'ו" כאשר היא יושבה לידו ו"דברנו, צחקנו והתגפפנו", וכי היא נתנה לו לגעת בה. לדבריו, המתלוננת הציעה לו שילכו לים לאחר כחצי שעה, כי היא אמרה שהיא רוצה לעשן והוא הבין שיש לה עניין בו והיא רוצה להמשיך מעבר לכוס קפה. הוא הבין כי יש "חיבור, חיבור שיחה, תקשורת, חיבור ביניהם" (עמ' 106, שורה 8 לפרוט'). לדבריו היא יושבה על ברכיו בזמן שעישנה והוא החל להתחבק, להתנשק איתה ולשלוח ידיים. לדבריו, "נגעתי לה בחזה, מתחת לחזה, היא התהפכה, היא הסתובבה כלפי והתחילה להתנשק איתי בשפתיים, התחלנו להתנשק, התחלתי לגעת בה מתחת למכנס ומתחת לתחתון בישבן. התחלתי להכניס אצבעות לאיבר מינה, היא התחילה להנות מזה. היא יושבה עלי ברגע שאני מכניס לה אצבעות אז היא נהנתה מכל רגע... אמרה באותו זמן שכיף לה ושהיא נהנית... אמרתי לה 'אמרת שיש לך מחר ראיון לעבודה, אני אקח אותך הביתה זה מספיק להיום'. היא הסכימה" (שם, שורות 17-22 לפרוט'). הם עלו לרכב. לטענתו, בדרך לביתה הם דברו והתגפפו, היא באה לקראתו וחבקה אותו, ברם לא התנשקו כי בנסיעה הדבר היה מסוכן. לדבריו היא שאלה אותו אם יש לו יכולת לגייס עבודה כסף לעסק שהיא רצתה לפתוח (שורות 23-28). בשלב הבא, שאירע מתחת לביתה, הוא תאר את הדברים כך:

"הגענו מתחת לבית שלה, עצרתי את הרכב מול הבית שלה, בידיעה שעוד שניה מסתיים הערב והיא יורדת. היא שאלה 'אתה רוצה לעלות אלי הביתה?' אמרתי לה, 'מאוחר מדי את לא חושבת שזהו?' היא אמרה שלא מפריע לה 'אפשר לשבת, לשתות משהו לדבר'." (שורות 29-31 לפרוט'). לדבריו, הוא אמר לה שישמח לעלות אליה, אך שהוא צריך להחנות את הרכב. לאחר שחנה, הם החלו לעלות לכיוון הבית. בהמשך הוא טען כי:

"עלינו אליה הביתה, היא הצביעה לי בצד שמאל על המרפסת ואמרה

שאלך לשם, ואמרה שהיא הולכת לראות מה עם הבן שלה שלא יתעורר.

הלכתי לכיוון המרפסת והיא פנתה ימינה לכיוון החדר של הבן שלה, לבדוק

שהוא ישן, שהכל בסדר.

ישבתי במרפסת על הכיסא, היא הגיעה והמשכנו לדבר, היא כל כך רצתה

להבין אם אני מוכן להיכנס לעסק הזה, להשתתף ביוזמה העיסקית הזאת,

זה כל כך בער לה אם יש לי את הכסף לתת לה ולעזור לה. היא אמרה שיש

אפשרות באמת להרוויח. ישבנו במרפסת ודיברנו, היא הדליקה סיגריה,

התחלנו עוד פעם להתנשק, התגפפנו, התחבקנו, התחרמנו, הכוונה שהיו נגיעות וחירמונים במקומות אינטימיים, הדדיים, אני לה והיא לי. היה כל כך נחמד וכל כך כיף, אחד נהנה מהשני. אחרי כחצי שעה, היא אומרת לי 'בוא תסתכל, אני רוצה להראות לך את הבן שלי, להראות לך איפה הוא ישן, את הבית', היא לקחה אותי, ומצביעה לי 'פה זה הסלון, מצד ימין זה המטבח אם אתה רוצה אתה יכול לשתות מה שאתה רוצה' היא המשיכה בקו ישר לכיוון החדרים 'יש לי פה שני חדרים, פה החדר של הבת שלי והחדר השני זה החדר של הבן שלי'. היא פתחה את הדלת, לא הדליקה את האור כדי שלא יתעורר, אמרה שהוא יושן, היא אמרה שבסוף שבוע היא ישנה עם הילד, הם פותחים את המיטה, ובאמצע השבוע אמרה שהיא ישנה בחדר של הבת, כי הבת נמצאת בצבא. היא שאלה אותי 'יש לך אמצעי מניעה?', אמרתי לה 'לא, יש לי ברכב, את רוצה שאלך להביא?', היא אמרה 'לא'. אמרתי לה שאפשר לעשות את זה בלי אמצעי מניעה אם אין לה שום הגנה, ואני אגמור בחוץ. היא אמרה לי 'אפשר לסמוך עליך שלא תגמור בפנים?', אמרתי לה 'בוודאי זו לא פעם ראשונה'.

נכנסנו לחדר, היה שם לפטופ ומספר בגדים על המיטה, היא הרימה את הבגדים והלפטופ, שמה על השולחן, נשכבה על המיטה, כמובן שאני באתי אחריה, שכבתי איתה במיטה, התחלנו להתנשק, להתגופף, להתחרמן, כאילו היד שלי הלכה לכיוון החזה שלה, נגעתי לה בחזה והכל, והיא לבד הורידה את החולצה ואמרה לי 'אתה יכול לעזור לי לפתוח את החזייה?' ועזרתי לה, בוודאי. פתחתי לה את החזייה, היא היתה רק עם מכנסי ג'ינס בלי החלק העליון, התחרמנו עוד, נשיקות בחזה, התחרמנויות, היא התחילה להוריד לי את החולצה שלי המכופתרת. היינו שנינו רק עם מכנסיים, ג'ינסים. התחרמנו, והיא התחילה להתגופף ונהנתה מזה, היה מאוד נחמד, והיא לבד פותחת לעצמה את מכנס הג'ינס ומורידה את מכנסי הג'ינס ונשכבת על המיטה ואני כמו כל אדם שנמצא במקום כזה ויש הדדיות ויש שיתוף פעולה והכל, הכנסתי לה אצבעות לאיבר המין, היא מאוד נהנתה מזה, היא שאלה

אותי 'אתה יודע לרדת?', הכוונה למין אוראלי, אמרתי לה שאין לי בעיה, עשיתי לה את זה יותר מרבע שעה, עשרים דקות, כמובן שלפני המין האוראלי נשארתי רק עם תחתונים. עשיתי לה מין אוראלי, היא התחילה להתענג ולהוציא מילים ששמעתי פעם ראשונה בחיים 'איזה עינוג שופע אתה נותן לי', היא נהנתה מזה, אמרתי לה 'גם אני רוצה להנות, אני רוצה שתדעי לי גם', היא אמרה לי 'אני אשמח רק אם אתה תרד לי תוך כדי' וזה מה שהיה. היא ירדה לי ואני ירדתי לה. שנינו ביצענו אחד בשני מין אוראלי, לתנוחה הזאת קוראים 69. קרוב לרבע שעה שאני יורד לה והיא נהנית, היא אומרת לי 'תעצור שניה אני רוצה לעשן סיגריה', זה היה לפני שהתחלנו את היחסים. היא פתחה את החלון, לקחה סיגריה והתחילה לעשן. תוך כדי העישון היא אומרת לי 'תמשיך, תענג אותי, זה כיף לי' ואני המשכתי כמובן. כשהיא סיימה את הסיגריה היא אמרה לי 'או.קיי בוא נעשה סקס, הוא [כנראה טעות במקור וצ"ל בוא] נשכב'. בהתחלה הייתי עליה, אחר כך היא היתה עלי ושכבנו. הגעתי לסיפוק רק אחרי שהיא הגיעה לסיפוק. אני שפכתי זרע על הבטן שלה, נשכבנו אחד ליד השני על המיטה, היה מאוד נחמד. (עמ' 108, שורות 11-21 לפרוט').

לדבריו, כל המעשים ארכו כ- 45 דקות ולאחר מכן המתלוננת שאלה אותו האם הוא רציני או שזה "סטוצ" והוא השיב לה שזה רציני. לטענתו, היא שאלה אותו האם הוא רוצה לשתות משהו והוא השיב שקודם הוא רוצה להשתין והיא הראתה לו היכן השירותים. לאחר מכן הוא מצא אותה במרפסת והיא שאלה אותו אם הוא רוצה לשתות והם הלכו למטבח שם היא מזגה לשניהם כוסות מים. הם יצאו שוב למרפסת והיא שאלה אותו שוב לגבי העסק שהיא רצתה לפתוח. הוא השיב שהוא צריך לחשוב ולבדוק את זה. לדבריו ישבו כ- 10 דקות עד 20 דקות במרפסת ואז הוא אמר לה שכבר מאוחר ושעליו ללכת (עמ' 108-109, שורות 3-24 לפרוט'). לדבריו, כאשר נסע הביתה, ראה פתאום שהיא מחקה אותו מהפייסבוק, הוא שלח לה הודעה ב'וואטסאפ' בשאלה על כך והיא לא ענתה. הוא התקשר אליה אבל היא לא ענתה, והוא החליט להתקשר בבוקר (עמ' 109, שורות 4-9 לפרוט'). לדבריו, היה מופתע מאוד מכל המסרים החריפים שהיא שלחה לו והיה בעצם בהלם מכך וטען ש"לא ידעתי מאיפה זה נפל עלי, את באה פתאום ומאשימה אותי במשהו שלא עשיתי" (עמ' 109, שורות 15-16 לפרוט'). הוא סיפר שבסביבות השעה 22:00 באותו יום הוא נעצר בביתו. הוא טען כי מתחילת מעצרו דבק בגרסה עקבית כי כל היחסים היו בהסכמה (עמ' 110, שורות 5-7 לפרוט'). הנאשם גם הוסיף שהסכים לעימות ותאר את העימות כך:

"ברגע שכן אדם בא ואומר לך שעשית משהו שלא עשית אז לא שהייתי עצבני עצבני, אתה פשוט לא מבין מאיפה זה נופל עליך, חשתי רע. לא חושב שהייתי עצבני עצבני, אלא מוזר, חשבתי מאוכזב בכלל זה שאני נמצא בסיטואציה הזאת. בגלל זה אמרתי לה על כל מה שהיא אמרה, אמרתי שזה לא נכון, שהדברים נעשו בצורה אחרת ממה שהיא מספרת, עד שהיא התעצבנה כי היא לא יכלה לענות על השאלות שלי ולא יכלה להתמודד איתי" (עמ' 111, שורות 1 - 7).

28. כאשר נשאל מדוע לאחר שנהנתה משך 45 דקות מיחסים מיניים איתו "התהפכה תוך 3 שעות" השיב "אני לא יודע וגם היא לא היתה בטוחה בעצמה שזה אונס. היא אמרה את זה גם בעדות שלה" (עמוד 111-112 שורות 4-27 לפרוט'). הוא הודה שאין לו הסבר להתנהגותה של המתלוננת.

29. לשאלה מדוע היא התלוננה על אונס הוא השיב:

"אין לי הסבר, במיוחד אני לא יכול לתת הסבר אחרי שכל הערב היא נהנתה וגם לא אמרתי לה שזה סטוץ וגם לא פסלתי לחלוטין את המיזם העיסקי. בסופו של דבר הכל ענין כלכלי, כספי, אישה לפעמים יכולה להתלונן והיא יודעת מראש שאם ירשיעו את הבן אדם היא תקבל פיצוי כספי. זה מה שעולה לי כרגע בראש, כל לילה וכל דקה, זה לא מובן, לא מובן. אתה צודק אדוני שזה לא עלה לי רק כרגע, כל לילה אני חושב על השאלה הזאת ולא מבין אותה" (עמוד 112, שורות 3-9 לפרוט').

30. בחקירתו הנגדית המשיך הנאשם וטען שלמתלוננת היתה מטרה כספית ביסוד התנהגותה: "בסופו של דבר, שיבינו בבית המשפט שהאשה הזאת היה לה מטרה, יש לה מטרה בסופו של דבר, מטרה כלכלית" (עמ' 112 שורות 15-19 לפרוט'). יחד עם זאת הוא לא היה מסוגל להסביר אם כך המצב מדוע המתלוננת ניתקה עמו את הקשר בבחינת מי שכורת את הענף עליו הוא יושב וזאת למרות שהוא לא דחה אותה בנושא הכלכלי (שם, שורות 20-24 לפרוט'). הנאשם גם עומת עם כך שבחקירות הנושא הכספי לא עלה מצידו וטען כי החקירות התמקדו בשאלת ההסכמה וטען שאולי לא הבין זאת באותו זמן (עמ' 112-113, שורות 6-30 לפרוט'). הנאשם גם התבקש להסביר מדוע אם, כפי שטען, הוא סיפר למתלוננת שהוא אינו עורך דין והוא מובטל היא תבקש ממנו כסף או תראה בו מקור אפשרי לכסף והשיב שהמתלוננת ראתה אותו מגיע עם רכב וכי אמר לה שמבחינה כלכלית הוא יכול לסדר כסף להקים את העסק וטען שזה שהוא לא עובד אין זה אומר שאין לו גישה לכסף (שורות 6-10 לפרוט').

31. בחקירתו הנגדית הנאשם טען שמקובל שלא לספק אינפורמציה אמיתית בכרטיס ה-ג'יי. דייט וטען שאין מדובר בשקר רגיל אלא "שקר של מדיה" ושהוא סיפר לבחורות שפגש את האמת על עצמו ונתן להן את האפשרות לבחור אם הן רוצות להכיר אותו (עמ' 113, שורות 17-31 לפרוט'). הוא גם דחה את טענת המתלוננת שלא סיפר לה עוד קודם לפגישה שאינו עורך דין ואינו גרוש (עמ' 114, שורות 3-4 לפרוט') והכחיש שהמתלוננת התנגדה לנסיגותיו לגעת בה באיזור מכנסיה בחוף הים (עמ' 116, שורות 5-11 לפרוט'). הוא הסכים שאם בחורה אומרת שהיא לא רוצה (נגיעות או יחסים) די שהיא אומרת כך: "כמובן בחורה שאומרת לא זה לא, ומנסיון בחיים הייתי עם השנים בסיטואציה מינית, ואותה בחורה לא רצתה יחסי מין ולא היה" (עמ' 116, שורות 14-18 לפרוט'). כמו כן, הנאשם המשיך לעמוד על גרסתו שהמתלוננת הזמינה אותו לעלות אליה הביתה והוא הבין מזה שמבחינתה הערב לא הסתיים (עמ' 117, שורות 16-22 לפרוט'). הוא טען שהוא לא פירש את ההזמנה כהזמנה מפורשת לסקס אך טען ש"בודאי שזה יכול להגיע ליחסי מין" (שם, שורות 21-27 לפרוט'). הוא עומת עם העובדה כי באחת מחקירותיו (ת/3) נשאל אם המתלוננת הזמינה אותו לביתה ואז הוא השיב שהיא לא אמרה במפורש שיבוא אלא, שהיא עלתה והוא עלה איתה יד ביד. למרות זאת, בחקירתו בבית המשפט המשיך לטעון שהמתלוננת הזמינה אותו בצורה מפורשת: "כן היא אמרה את זה בצורה של תבואה היא לקחה אותי והזמינה אותי. אם לא היתה מזמינה לא הייתי עולה" (עמ' 118, שורות 1-2 לפרוט'). הוא טען שגירסתו במשטרה לענין ההזמנה אינה שונה באופן מהותי (שם, שורות 3-7 לפרוט'). הוא הכחיש את גירסת המתלוננת לפיה הוא לחץ לעלות אליה, כביכול לעשות את צרכיו: "חד וחלק לא. לא הצעתי לה שאני אעלה לשירותים, לא באתי בכוונה כמו שהיא מנסה לצייר אותי כאילו אני מנסה לדחוף אותה למקומות בכוח, שתכניס אותי אליה הביתה בלחץ, ממש לא" (עמ' 118, שורות 21-26 לפרוט'). הוא גם הכחיש שביקש לעלות לשירותים וטען כי נכנס לשירותים רק בסוף לאחר שקיימו יחסים (עמ' 119, שורה 6 לפרוט'). ביחס ליחסי המין ולשאלה אם דיברו על קיום יחסי מין, טען כי "אף אחד לא בא ואמר אנחנו הולכים לקיים יחסי מין, אבל ברגע שאתה מתחיל להתנשק ולהתמזמז במרפסת, והיא משכה אותי לכיון חדר השינה, היא הראתה לי בוא תראה את הילד ואת חדר השינה, אם היא לא היתה רוצה זה לא היה קורה. ברור שהבנתי שיש סיכוי שנקיים יחסי מין" (עמ' 119, שורות 10-16 לפרוט'). יחד עם זאת, טען שהוא והמתלוננת דיברו במפורש על קונדום טרם הכניסה לחדר, וכי הוא שאל אותה אם היא רוצה שירד לאוטו להביא והיא השיבה בשלילה (עמ' 119, שורות 1-3 לפרוט'). הוא גם הכחיש כי המתלוננת אמרה שאינה מעוניינת בקיום יחסים וטען שהיא שיתפה פעולה, הראתה שהיא רוצה לקיים יחסים עמו ושהיא קיימה אותם מרצון (עמ' 119, שורות 22-25 לפרוט'). לשאלה האם כאשר סיימו את יחסי המין ונפרדו הכל היה בסדר השיב: "היה מעולה. לא הראתה שום סימן שמשוה לא בסדר" (עמ' 120, שורות 19-21 לפרוט'). כאשר הוא התבקש להסביר את פשר ההודעות שלה בשעה 2:58 לפנות בוקר ושהיא מחקה אותו מהפייסבוק הוא טען: "לפעמים אתה לא יכול להבין מה קורה לאישה שמתהפכת מקצה לקצה. אני לא יודע מה גרם לה להתהפך. בסופו של דבר היחסים היו באמת בהסכמה, ואני לא יודע בדיוק למה פתאום למחרת היא שינתה את עצמה מקצה לקצה. אבל בטוח שלא היה אונס. זה מאה

אחוז אני אומר. גם הראיות מראות הפוך." (עמ' 120, שורות 26-28 לפרוט').

32. כאשר הנאשם נשאל אם בחורה שצריכים לשכנע אותה להתלונן במשטרה היא בחורה ש'תופרת' לו תיק הוא השיב: "בוודאי שיש פה תפירת תיק. היא הלכה לבחור בשם שלומי שהדריך אותה ואמר לה תעשי ככה וככה, והכניס לה מילים לפה. ואז היא הבינה שאם היא תגיד למשטרה שהיא אמרה 'לא' אז הם יאמינו לה" (עמ' 121, שורות 5-7 לפרוט').

33. עדה נוספת שהעידה מטעם הנאשם היתה גב' אסנת מיכלין, שהיא בת 42, אלמנה, אם לשני ילדים, עובדת בבית חולים. גם היא הכירה את הנאשם באתר ההיכרויות ג'יי. דייט בסביבות סוף שנת 2012 ונכון להיום תארה אותו כידיד טוב (עמ' 122, שורות 24-25 לפרוט'). היא העידה שאכן הוא הציג עצמו באותם נתונים בלתי אמיתיים שהוצגו למתלוננת אך סיפרה שבשיחות הטלפון הראשונות הוא כבר גילה לה שהוא אינו גרוש אלא רווק ואין לו ילדים והוא גר ועובד במגדל העמק, אינו תושב חוזר ואינו עורך דין במקצועו אלא שהוא עובד בתחום הה"י טק ושהילדה בתמונות היא אחייניתו (עמ' 123, שורות 15-19 לפרוט'). היא העידה שהתנהגות מעין זו אינה יוצאת דופן באתרי ההיכרויות ושהיא לא מצאה סיבה לפסול אותו בגין כך (שם, שורות 23-29 לפרוט'). היא תארה שהם הפכו לחברים וקיימו קשר אינטימי משך תקופה ואחרי כן נותרו חברים (עמ' 124, שורות 1-15 לפרוט'). היא העידה שהוא סיפר לה פעם על דייטים כושלים: "לא פעם אחת שהוא סיפר על דייט כושל מבחינתו, סיפר שהכיר מישהי, ויש לה שניים או שלושה ילדים ועשתה מאמץ שהילדים לא יהיו בבית, הוא אומר שהכל זרם ופתאום הוא לא הבין, הכל טוב ויפה והוא אצלה בבית והילדים בחוץ, התכוונו ותכננו, פתאום משהו בא לה בראש והיא לא רצתה אותו. אמר שלא היה לה מצב רוח, אז הוא אומר שהסתובב והלך. מדוע אני מספרת את כל הפרטים האינטימיים האלה? כי זה מצמרר אותי לשמוע שיש נגדו תביעה על אונס" (עמ' 124, שורות 23-28 לפרוט'). העדה הגיעה לתת עדות כיוון שלא האמינה בהאשמות שהוטלו בנאשם (שם).

34. במהלך החקירה הנגדית של המתלוננת עלה שהיא התלוננה בעבר הרחוק על עבירה מינית שבוצעה כלפיה על ידי רופא שיניים שטיפל בה (עמ' 45). היא תארה שהמקרה הסתיים בפשרה כיוון שלא רצתה שיאבד את רישיון העבודה שלו. מהפרקליטות נמסר כי מדובר בתלונה משנת 1998, גזר דין משנת 2003 שבווער בשנת 2011 וכי לא הצליחו לאתר את תיק בית המשפט (עמ' 45-46, שורות 10-14 לפרוט'). הרופא עליו התלוננה, ד"ר מאג'ד גנטוס, הוזמן לעדות מטעם הנאשם. כאמור, הרופא הואשם בעקבות תלונה של המתלוננת בנוגע למעשה מגונה שנעשה על ידו כלפיה. הוא טען שהסתכסכו כספית אך הודה שהיא התלוננה עליו על רקע מעשה מיני נטען (עמ' 101, שורות 14-15 לפרוט'). כאמור לעיל, התיק בעניינו בווער. לא מצאתי כי עדותו או הפרשה האמורה רלוונטית למקרה דנן, אם כי מטופס התלונות של המתלוננת (נ/5) נמצא כי בשנת 1998 התלוננה על כך שבוצע בה מעשה מגונה והתיק נגד המבצע הסתיים "ללא הרשעה". המתלוננת הסבירה כי עורך דינה יעץ לה אז להסכם הטיעון עם הנאשם. מכל מקום, תיעוד זה מצביע על כך שגם בנקודה זו קיים גרעין אמת בגירסת המתלוננת ומכל מקום על פניו אין לקבוע שמדובר במתלוננת שבעבר הגישה תלונות שווא.

עמדת המאשימה בסיכומיה

35. נטען שעדות המתלוננת היתה מהימנה וכי היא תארה בצורה אותנטית את שחוותה. נטען שהחקירה הנגדית, לרבות הניסיון להציג את המתלוננת כמתלוננת סדרתית ובלתי אמינה לא קעקעה את מהימנותה. ביחס לתלונה הקודמת נגד רופא השיניים, צוין שהתלונה הביאה לפתיחת תיק ומפלט התלונות עלה שהתיק נדון ואותו נאשם הודה ונשפט בגינו (נטען שהרופא אישר זאת בעקיפין ובחצי פה במהלך עדותו כאשר הובא כעד הגנה).
36. נטען שעדותה של המתלוננת נתמכה בראיות חיצוניות: חברה ששמעו ממנה אודות מעשי הנאשם, הודעות המסרונים ששלחה לנאשם שעות ספורות לאחר המעשים בהן היא גם הטיחה בו שהוא אנס אותה, מחיקת הנאשם מהפייסבוק מיד לאחר המעשים והחבלות בגופה. מנגד, נטען שהנאשם הותיר רושם בלתי מהימן ומניפולטיבי בעדותו. נטען שבעדותו התגלו פרכות וסתירות והיתה חסרת הגיון בנקודות רבות. נטען עוד שעדותו של הנאשם אינה נתמכת באף ראיה חיצונית או אובייקטיבית. יתר על כן, לנאשם לא היה כל הסבר מתקבל על הדעת להפללתו על ידי המתלוננת. נטען שאופיו המניפולטיבי של הנאשם ויכולתו לשקר באופן קבוע באו לידי ביטוי גם בפרטים שהציג בכרטיס ה-ג'יי. דייט שהיו שקריים לחלוטין. נטען שבמאזן הכולל על בית המשפט להעדיף את גירסת המתלוננת מהטעמים שפורטו.
37. נטען שהנאשם זיהה את עדינותה של המתלוננת וחוסר יכולתה להתמודד עם המניפולציות שלו וסימן אותה כ"טרף קל" כבר מתחילת ההתנהלויות ביניהם, ובין היתר: שדרש ממנה חיבוק ונשיקה מיד שנפגשו; בכך שהוא הושיבה לידו בבית הקפה למרות שרצתה לשבת מולו (דיסק ת/11א) ולאחר מכן בהתגפפות בבית הקפה ובחוף; וגם לאחר מכן באמתלא שנקט כדי לעלות לדירתה. נטען שהמתלוננת הודתה כי שיתפה פעולה עם הנאשם במהלכים האלה על אף שהרגישה אי נוחות. נטען שכבר בשלב המצאותם בחוף נתגלה פער גדול באופן שתארו את האירועים, כאשר הנאשם טען שהמתלוננת הסכימה בשלב זה להחדרת אצבעות לאיבר מינה ושהוא בשלב מסוים עצר התקדמות המגע, בעוד שלפי גרסתה היא אמרה לו שאינה מעוניינת וכי זה מוקדם מדי עבורה למגעים אינטימיים. נטען שכבר בשלב זה הנאשם הבין מהמתלוננת כי היא אינה מעוניינת להתקדם מעבר לנשיקה וחיבוק אך התעלם מכך. נטען שבהגעה לביתה המשיך הנאשם בהתנהגות מניפולטיבית כאשר המתלוננת העידה באופן מהימן שלא הזמינה אותו אליה הביתה, ידעה שהוא אינו לטעמה ורצתה לסיים את הערב. נטען שגרסתה באשר לעליה לדירתה, שהיא הסכימה לכך כיוון שהוא אמר לה שהוא חייב להשתין, היתה מהימנה. נטען שהחלק בעדותה בו היא אמרה שהיא הסכימה שיעלה לביתה לא מתוך איזמים מצידו, מלמד על אמינותה והעדר רצון מצידה להפלילו לשווא. נטען שהפרטים שמסרה בקשר להכנסתו לדירה - כי הותירה את הדלת פתוחה וכי היא הרגישה כבר בשלב זה מאוד לחוצה ונתנה לו להכנס לדירה נוכח התעקשותו להשתין וכי בקושי הצליחה לפתוח את הדלת עם המפתחות - מלמדים על כך שלא היתה לה כל כוונה לארח את הנאשם בביתה ולקיים עמו יחסי מין בהסכמה. נטען עוד שהשיחה שלפני מעשה האונס, בה היא אמרה לו שמאחר והוא חייב ללכת כאשר החל לחבק אותה ואמר לה שהוא חייב להרגיש אותה, והעובדה שביקשה

ממנו שילך, מעידים על העדר הסכמה בצורה ברורה. נטען שהנאשם היה חייב להבין בשלב זה שהמתלוננת אינה רוצה בקיום יחסי מין עמו.

38. נטען שהמתלוננת תארה בצורה כנה ואוטנטית בעדותה את מה שעשה לה הנאשם בחדר של בתה, כיצד כל המעשים המיניים היו בניגוד לרצונה ותוך שהיא מבהירה לו שהיא אינה מעוניינת בהם: כי נישק אותה בניגוד לרצונה, הפשיט אותה בכוח, הפך אותה על בטנה, התיישב עליה, הפך אותה חזרה בעוד היא מכסה עצמה עם כיסוי המיטה, כאשר הוריד את מכנסיה החזיקה בתחתוניה על מנת שלא יוריד אותם, אך ללא הועיל, כי הוא התפשט בעצמו וקרב את איבר מינו לפיה ודחף את ראשה לכיוונו. נטען שהיא דחפה אותו, לא הסכימה, קפלה את רגליה שהוא יישר חזרה בכוח, שהיא אמרה לו שכואב לה בעוד הוא אמר שהיא 'לא תעצור אותו עכשיו' והפחיד אותה. נטען שהנאשם נישק את המתלוננת באיבר מינה ואף החדיר אצבעותיו בכוח לתוכו ושהמתלוננת לא רצתה לצעוק כדי לא להעיר את בנה אך התנגדה ואמרה לנאשם שהיא מרגישה שהוא אונס אותה. נטען שכאשר הבינה שהוא לא מתכוון להפסיק עד שיגמור, ונוכח פחדה ממנו, היא התאבנה ואמרה לו תסיים עם זה והסתירה פניה. נטען שהנאשם פתח רגליה בכוח והחדיר איבר מינו לאיבר מינה ולאחר מכן החדיר את איבר מינו לפיה ושוב לאיבר מינה ואז שפך זרעו על גופה.

39. נטען שתאוריה של המתלוננת בעדותה כיצד התנגדה אינם מותירים ספק שהנאשם היה צריך להבין שהיא אינה רוצה לקיים עמו יחסי מין. נטען שגם אם התנגדותה לא היתה אגרסיבית ולא לוותה בצעקות אין בכך כדי להמעיט מעצם העובדה שלא הסכימה ליחסי המין וכי היא הבהירה זאת לנאשם. נטען שעדותה היתה מלווה בבכי רצוף והיה ניכר שהיא מתקשה למסור את העדות לאור המעשים הקשים שנעשו בה. לעומת זאת, נטען שתיאורי הנאשם ביחס למעשים המיניים היו הפוכים ובין היתר שהיא כביכול יזמה את המגעים וביקשה ממנו ש"ירד לה" ויבצע בה "עינוג שופע". נטען שתיאורי המתלוננת אודות האירועים היו משכנעים ותיאורי הנאשם היו בלתי מהימנים.

40. נטען שהנאשם יצא מהבית בעוד הוא מנסה לשכנע אותה שלא היה אונס, ובהמשך היא מחקה אותו מהפייסבוק ולא ענתה לשיחותיו. נטען שלו קיימו יחסי מין בהסכמה כפי שטען הנאשם, לא היתה עושה את הצעדים האמורים וכי הם מעידים על כעס רב מצידה. נטען שההתכתבות בין המתלוננת לידיד ששהה בתאילנד בשעת בוקר מוקדמת בה היא הביעה מצוקה וסיפרה שנפגעה, משקפת את המצוקה שהיא חוותה. נטען עוד שהכתיבה ב'וואטסאפ' בזמן אמת לאחר האונס, לפיה הוא אנס אותה, מוסיפה למהימנות גירסתה. נטען שגירסת המתלוננת היתה עקבית כבר משלב זה ועד לסיום המשפט.

41. נטען ששיחות המתלוננת עם החברים, ר.ש. ו-מ.מ., ולאחר מכן עם שלומי אלבז, הוסיפו מימד נוסף למהימנות גירסתה כאשר היא גילתה מצוקה נפשית וסיפרה להם כבר בשלב זה שהיא חושבת שהיא נאנסה. נטען שאי הבהירות לכאורה נבעה מכך שהיא הרגישה מנוצלת ומטומטמת כיוון שהיא אישה בוגרת ובכל זאת אפשרה לנאשם לעלות לדירתה ולא הצליחה לעצור בעדו עת שאנס אותה. נטען שנסיונות הסניגור להראות כאילו שלומי אלבז שם בפיה של המתלוננת ובמוחה את הרעיון שהיא נאנסה לא צלח וכי מגרסתו של אלבז עלה שהמתלוננת סיפרה לו אודות מה שארע לה והוא בסך הכל נתן לה את הבטחון ללכת

ולהגיש תלונה. נטען שאלבז אמר בעדותו שהוא הבין שמדובר באונס ומכיוון שכך, הפנה אותה למשטרה.

42. נטען כי ר.ש. בעדותה סיפרה על שיחות הטלפון עם המתלוננת בשעות הבוקר לאחר האונס בהן המתלוננת סיפרה לה אודות המעשים כאשר היא מבולבלת ונסערת. נטען שיש לראות בדבריה של ר.ש. בעדותה עדות על אימרת קרבן אלימות אשר קבילה כחריג לכלל הפוסל עדות שמיעה בהתאם לסעיף 10 לפקודת הראיות היות ור.ש. היתה הראשונה ששוחחה עם המתלוננת לאחר האונס. נטען שהשיחה בהתאם לפלט השיחות ת/31 התבצעה שעות בודדות לאחר האונס (02:00 לעומת 08:15). נטען שהתרשמותה של ר.ש. אודות מצבה הנפשי של המתלוננת, לפיה הסתובבה 'כמו זומבי' בלשכת התעסוקה, והעובדה שר.ש. היתה צריכה להאיץ בה ללכת להתלונן, מעידה על האותנטיות בגירסת המתלוננת ועל העדר רצון מצידה ל"תפור" תיק לנאשם, בניגוד לטענתו. נטען שהראיות בדבר מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, בדומה לסימנים הפיסיים על הגוף, משמשים כסיוע לגירסתה ואוזכרה פסיקה המצדדת בעמדה זו.

43. נטען שמהימנות המתלוננת מתחזקת לאור כך שלא היתה כל סיבה מצידה להעליל על הנאשם עלילות שווא, כי היא אינה מכירה אותו קודם לכן, והינה חסרת מניע כלשהו לרצות ל"תפור" לו תיק בעוד היא נאלצת לעבור מסכת יסורים בחקירות במשטרה, בבדיקות רפואיות ובעדות בבית המשפט. נטען שניכר מעדותה ומהתנהגותה שלא ששה לעסוק בכל העניין והעיסוק האמור גרם לה למבוכה וכאב. נטען שנסיובו של הנאשם בעדותו בפניו להצביע על המתלוננת כרודפת בצע התגלה כחסר כל בסיס הגיוני ועובדתי וכי יש לדחות גירסה זו של הנאשם, שהינה עדות כבושה, כיוון שעלתה לראשונה בבית המשפט לפיה המתלוננת במהלך כל הערב התעניינה בכספו וביוזמה עסקית משותפת. נטען שהדבר לא עלה באף אחת מחקירותיו וההגנה נמנעה מחקירת המתלוננת על כך בחקירתה הנגדית. עוד נטען שמדובר בגירסה שקרית שמטרתה ליצור מניע מלאכותי להעליל על הנאשם פרשיית אונס.

44. נטען עוד שהמצגים שהציג הנאשם באתר ג'יי. דייט מעידים על מוכנותו לשקר על מנת להשיג שלא כדין יחסים אינטימיים עם נשים. נטען עוד שהעובדה שהנאשם לא השתמש בקונדום על אף שלפי גרסתו נמצא כזה זמין ברכבו מעיד על אי-סבירות גרסתו באשר לקיום יחסי מין בהסכמה, בייחוד בהתחשב בגרסה לפיה המתלוננת כביכול הזמינה אותו לבוא אליה למעלה והוא אישר שידע בעת שעלה, שהיא רוצה בקיום יחסי מין עמו. נטען כי במהלך עדותו ציין הנאשם שהמתלוננת שאלה אותו אם יש לו קונדום והוא השיב שיש לו ברכב ושאל אותה אם להביא והיא אמרה לו שלא. לדבריו, הוא אמר לה שהוא יגמור בחוץ. נטען שבחקירה הוא ציין דבר אחר לגמרי ואמר שהמתלוננת לא שאלה אותו אודות הקונדום וגם לא אמר דבר לגבי בקשתה שיגמור בחוץ. נטען שהנאשם לא הצליח לישוב את הסתירה האמורה בעדותו (ת/3, עמוד 3).

45. ביחס לעליה לדירה נטען שבעדותו הנאשם טען שהמתלוננת הזמינה אותו לעלות לביתה במפורש בעוד שבחקירתו, כאשר נשאל מה אמרה לו המתלוננת עת הגיעו לפתח ביתה, טען שלא אמרה לו דבר וכאשר נשאל אם הזמינה אותו לעלות, השיב שלא ושהם עלו יחד

יד ביד (ת/3, עמוד 3 משורה 75). נטען שלנאשם לא היה הסבר לסתירה זו.

46. נטען שתאורי הנאשם אודות יחסי מין לזהים ומוסכמים אינם עולים בקנה אחד עם מעשי המתלוננת והתנהגותה לאחר מכן וכי הנאשם לא הצליח להסביר מדוע המתלוננת פתאום תעליל עליו, פרט לרמיזות אודות רדיפת בצע או ששלומי אלבז "שתל" לה את הרעיון שהיא נאנסה. נטען שלנאשם לא היה הסבר לעובדה שכבר בהודעות ה'וואטסאפ' טענה המתלוננת שהיא נאנסה על ידו.

47. נטען עוד שהתנהגות הנאשם בעת חקירותיו היתה מפלילה. נטען שבפיו גירסה מתפתחת שאינה מתיישבת עם האפשרות שמדובר בגרסה אמיתית ואותנטית של אדם חף מפשע. נטען שתגובתו הראשונית, כי עורך דין יגיב בשמו לעילת המעצר, היתה מתחמקת ואינה אופיינית לאדם חף מפשע. נטען שאדם חף מפשע אשר אמור להתנהג אחרת כשבחורה פתאום "מתהפכת עליו כרעם ביום בהיר לאחר ערב נעים של מין בהסכמה". נטען עוד שמיד לאחר ששוטר נכנס לבית הנאשם הוא ידע במה מדובר ומי התלוננה עליו. נטען שהעדר הפתעה בעת המעצר וידיעתו המיידית במה מדובר מלמדים על תחושת אשם ומחזקים את ראיות התביעה. נטען עוד שהתעניינות הנאשם לגבי ההחלטה על הגשת כתב אישום בגין אונס והעונש הצפוי בעבירה זו במהלך חקירתו במשטרה, אינה אופיינית להתנהגות של אדם חף מפשע (ת/28). נטען שעיון במכלול חקירותיו של הנאשם (ת/1 - ת/4) וכן העיון בת/5 מלמד על גרסה מתפתחת. נטען שהנאשם לא סיפר מיד את כל גרסתו אלא שיחרר מידע טיפין טיפין, כאשר בחקירתו הראשונה לא סיפר כמעט כלום פרט לרצונו לראות עורך דין ועד לעדותו בבית המשפט בה העלה הנאשם נקודות נוספות שלא עלו כלל בחקירותיו והן בבחינת "גירסה כבושה". נטען עוד שעדת ההגנה שהובאה לא תרמה להגנה כיוון שמדובר בעדה שהיא חברה קרובה של הנאשם ועל כן היא בבחינת עדה מעוניינת. נטען שהעדה העידה שהיא אינה מייחסת משקל לשקרים של גברים באתר היכרויות, דבר המעיד על "הסטנדרטים והעקרונות" שלה. בנוסף, נטען שהעובדה שהיא טענה שכבר היו לנאשם פגישות עם בחורות שלא קיים עימן יחסי מין בעקבות סירובן וסיפר לה על כך, כדי לכאורה להראות שאין הגיון בטענת המתלוננת, אינה מעלה או מורידה כיוון שאין היא מכירה את פרטי המקרה העומד להכרעה בפנינו.

48. בסיכום, ביקשה המדינה להעדיף את גרסת המתלוננת ולהרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו, אינוס ומעשה סדום.

גירסת הנאשם בסיכומיו

49. נטען שזירת המחלוקת אינה רחבה כאשר הנאשם אישר כי קיים יחסי מין מלאים, כולל מין אוראלי הדדי עם המתלוננת. ב"כ הנאשם טען כי גרסת המתלוננת תמוהה, בעייתית וחסרת היגיון כאשר המתלוננת כשלה בסתירות ושקרים והסתירה פרטים רלוונטיים ובעייתיים בגרסתה. נטען שלא ניתן לבסס הרשעה על עדותה היות שמדובר בעדות יחידה במשפט פלילי כאמור בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות. נטען שהחזוקים והתימוכין לעדות המתלוננת אינם יותר מאשר עדות מפי השמועה ואינם קבילים. נטען עוד שגרסת המתלוננת "זוהמה" עוד טרם הגיעה למשטרה כאשר המתלוננת השתכנעה משיחות עם

אחרים שנאנסה, למרות שתחילה כלל לא היתה בטוחה בכך ומסיבה זו היא לא פנתה למשטרה מלכתחילה. נטען שהמתלוננת הבינה שהמשטרה מצפה לשמוע ממנה גרסה מסוימת כמתלוננת על אונס, וקלטה את חשיבות טענת ההתנגדות מצידה. הסניגור הפנה בעניין זה לשיחותיה עם שלמה אלבז שקדמו להגעתה למשטרה כאשר הוזכר ששיחות אלו לא תועדו בזכרון דברים.

50. נטען שהעדויות שהובאו להוכחת מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע אינן יכולות לתרום לעדויות התביעה מכיוון שמדובר בשיחות שהתנהלו מספר שעות לאחר האונס הנטען. נטען שהמאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה ולא הביאה כל ראיה שיכולה ללמד על מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאירוע, למעט מחיקת הנאשם מהפייסבוק ותכתובת ה"וואטסאפ" עם ידידה א, כאשר נטען שהערך הראייתי של ראיות אלו אפסי.

51. נטען שגרסת הנאשם היתה מיידית, אמינה ואותנטית ונותרה כך לאורך חקירותיו האינטנסיביות ועדותו בבית המשפט. נטען שהנאשם התנהג כמי שאמת בפיו ונקלע לחלום בלהות של האשמת שווא.

52. באשר למתלוננת נטען כי כבר בחלקים הראשונים של גרסתה עולות תמיהות. למשל: שהנאשם לא מצא חן בעיניה אבל שהיא החליטה למרות זאת לתת לו הזדמנות; שלמרות זאת נסעה עם הנאשם והשאירה את בנה שהוא רק ... לבד בבית; שהיא טענה כי היא נזהרת בעת שהיא פוגשת גברים לא מוכרים לה אך הסכימה לנסוע לבד עם הנאשם למרות שהוא "חתר למגע" מיד עם פגישתם. כמו כן, שהסכימה לצאת מנהריה למרות שלא התכוונה לכך. נטען שכל אלו הינם אלמנטים תמוהים המלמדים על רצונה של המתלוננת בקשר עימו.

53. באשר למפגש בבית הקפה, נטען כי מצלמות האבטחה במקום תיעדו היטב שהשניים - הנאשם והמתלוננת - מצאו שפה משותפת, ישבו קרובים אחד לשני, הוא הניח על כתפה את ראשו והיא חיבקה אותו עם יד שמאל שלה. נטען שבהמשך נצפים השניים משוחחים בנחת כשהיא נוטה לכיוונו ובהמשך מתנשקים והנאשם מלטף את שיערה ומנשק אותה. כל זה כאשר בבילוי ישבו האחד צמוד לשני והיא לא התרחקה ממנו (ת/11א). נטען שהתיעוד האמור מעיד כאלף עדים על כימיה שנוצרה בין השניים ועל דייט מוצלח שגלש למגעים אינטימיים בהמשך, הכל בהסכמה. נטען שהמתלוננת לא ידעה שצולמה בבית הקפה עד לחקירתה ולא סיפרה לחבריה או לצוות החקירה שהיא והנאשם התנשקו והתחבקו כבר בבית הקפה (חקירתה הראשית של ר.ש., עמ' 66, שורה 19 לפרוט', לעומת חקירתה הנגדית בעמוד 76 שורות 8-19 לפרוט'; עדותו של שלומי אלבז (עמ' 52, שורות 12-13 לפרוט'; ת/40 שורה 13; עדות מ.מ. שלא מזכיר שום מגע בבית הקפה, עמ' 61, שורה 17 לפרוט'. כן גם ת/15 שניתן על ידי ד"ר הירש שבדקה את המתלוננת שגם לה לא גילתה המתלוננת על המגעים בבית הקפה (ת/15)).

54. לעומת זאת, נטען שהמתלוננת בעדותה טענה שסיפרה לר.ש. מה שקרה לה. נטען שהמתלוננת הסתירה פרטים אלה ויש בהם כדי להטיל כבר בשלב זה צל כבד על מהימנותה, שכן אין מדובר בשכחה סתמית או פרטים שאינם רלוונטיים אלא מדובר במגעים אינטימיים העולים בקנה אחד עם גרסת הנאשם (כאשר הנאשם אינו טוען שלא יזם את

המגעים אלא שהיתה הסכמה מלאה בקשר אליהם ושהמתלוננת הסתירה אותם) לפיה כל המגעים המיניים שהיו לו עם המתלוננת באותו ערב, היו בהסכמתה המלאה.

55. באשר לשלב בו שהו שניהם בחוף, נטען שהמתלוננת הודתה שנסעו לשם ביוזמתה כביכול כדי לעשן סיגריה. נטען שאין זה הגיוני כיוון שהיה אפשר לעשן בסמוך לבית הקפה. נטען שהיוזמה מצידה לנסוע לחוף או ללכת לחוף הים לאחר הבילוי בבית הקפה, מעידה על חיבור מוצלח בין השניים, שכן אחרת המתלוננת היתה מבכרת לשוב מיד הביתה, כיוון שהיא טענה שלא התכוונה כלל לצאת עם הנאשם בלי ר.ש. ובן זוגה ובנוסף כאשר היא משאירה את בנה בבית לבד והתכוונה מראש לצאת עם הנאשם לזמן קצר בלבד. נטען שהעובדה שלא מיהרה הביתה לאחר בית הקפה והעדיפה ל"שוטט" בחוף הים, מעלה שהיתה מעוניינת באופן מובהק בהמשך קשר רומנטי, אשר התאים למקום ולשעה. נטען שהמתלוננת הסתירה גם את העובדה שנסעה לים עם הנאשם לאחר הבילוי בבית הקפה מחבריה והאנשים שבפניהם טענה שנאנסה (ר.ש., אלבז, הירש). נטען עוד שבעדותה בבית המשפט הרחיבה וטענה שהנאשם ניסה בחוף הים להכניס ידיים למכנסיה ונטען שאין בתוספת האמורה ערך ראייתי. נטען שההסתרה של המגעים האינטימיים בים מחבריה מהווה המשך קו התנהגותה וזאת כיוון שחשבה שהפרטים האמורים מחלישים טענותיה בדבר קיום יחסי מין בכפיה. מנגד, נטען שהנאשם סיפר על הביקור בשפת הים ועל המגעים האינטימיים שם גם בחקירתו, גם בעדותו בבית המשפט וגם לפני כן (ת/3). נטען עוד שבעימות המתלוננת לא הכחישה שבים נגע הנאשם באיבר מינה וליקק לה את החזה בעוד היא עיונה, אם כי טענה שעצרה אותו (ת/5 עמוד 10). נטען שטענת המתלוננת שהיא כבר הבינה בים שהנאשם לא מוצא חן בעיניה וכי לא אהבה שהוא ניסה לגעת בה, אינה עולה בקנה אחד עם כך שלא התעקשה לנסוע לביתה מיד לאחר הישיבה בבית הקפה או שלא עזבה אותו בחוף הים ותחת זאת בחרה להמשיך יחד עמו לכיוון ביתה. נטען שהיא לא הצליחה להסביר מדוע לקחה סיכון ונסעה איתו לכיוון נהריה וההסבר היחיד הוא שלא חששה ממנו והיתה מעוניינת בהמשך המגעים.

56. נטען שאין מחלוקת שהנסיעה לנהריה היתה שקטה ובטוחה. נטען עוד שאילו רצה הנאשם לאנוס את המתלוננת, היתה לו הזדמנות לעשות זאת כבר בחוף הים או בדרך חזרה לנהריה ולא היה כל צורך לעלות לדירתה, כאשר הוא ידע שנמצא בה בנה הקטן. נטען שגרסת המתלוננת שאיפשרה לו לעלות לביתה כדי להטיל את מימיו אינה מעוררת אמון שכן דבר לא הפריע לה או מנע ממנה לסרב לאפשר לו לעלות ולמנוע את נוכחותו בביתה. נטען שגרסת הנאשם, שנוצר קשר חיובי בינו לביתה, החל מהשיחות ובהמשך בפגישה ובנסיעה, הגיונית יותר ועולה בקנה אחד עם הראיות. נטען שהעליה לדירה מהווה שלב נוסף בחיזוק הטענה על יחסים בהסכמה.

57. הסניגור הסכים שסלע המחלוקת הוא בהתרחשויות בדירה: הסניגור טען שאין מחלוקת שהמתלוננת לא צעקה ולא התנגדה בצורה תקיפה כאשר היא טוענת שהתנהגה כך על מנת שלא להעיר את בנה שישן בחדר הסמוך. הסניגור טען שדי באמור כדי לעורר ספק סביר לשם זיכוי משעסקין במתלוננת שאינה צועקת ואינה מתנגדת פיסית ואף אינה מראה פחד מפני הנאשם. נטען שהנאשם אינו מתעלם מכך שהמתלוננת טענה בעדותה שהיא

הביעה התנגדות מילולית ואף אמרה לו תוך כדי האקט המיני שהוא אונס אותה. נטען שנתונים אלו הוכנסו לגרסתה לאחר זיהום עדותה ולאחר שהיא הבינה שבכדי שיאמינו לה שהמעשים היו בניגוד לרצונה, עליה לומר בצורה מפורשת שאמרה לנאשם שאינה מעוניינת במין. נטען עוד שמכיוון שהמתלוננת דיברה בלחש כי לא רצתה להעיר את בנה, שגם אם ישתכנע בית המשפט שהדברים נאמרו על ידה, לא ניתן לדעת כלל אם הנאשם היה מסוגל לשמוע אותם.

58. לגבי האקטים המיניים, נטען שאין מחלוקת מהותית בקשר לעובדות ולתיאורים, שכללו חדירה מלאה, יחסי מין אוראליים הדדיים ושפיכת זרעו של הנאשם על גופה של המתלוננת, כאשר הצדדים חלוקים באשר למרכיב ההסכמה מצד המתלוננת. נטען שגרסת המתלוננת אינה סבירה ואינה הגיונית וכי אין מקום ליתן בה אמון מכיוון שהיא לא הצליחה להסביר כיצד הנאשם הצליח להפשיט אותה ולהוריד את בגדיו במקביל בעוד שהיא טוענת כי התנגדה למעשיו באותו זמן. נטען שלא ניתן הסבר לטענה שהופעל על ידי הנאשם כוח רב על מנת להפשיט את המתלוננת למרות ששום פרט לבוש לא נקרע. נטען עוד שהמתלוננת לא שללה את האפשרות שהיא הרימה את ידיה על מנת לאפשר הורדת חולצתה ולא הסבירה כיצד הנאשם הצליח להוריד את מכנסי הג'ינס הצמודים שלה אם לא היה מצידה שיתוף פעולה. נטען שהמתלוננת לא נתנה הסבר סביר מדוע העניקה מין אוראלי לנאשם כאשר אין מחלוקת שהוא לא השתמש בכוח על מנת לפתוח את פיה. נטען שתשובתה היחידה היתה שעשתה מה שעשתה כדי "שזה יגמר" ובהמשך טענה שהיא פחדה ממנו ופחדה שירביץ לה למרות שאישרה שהוא לא איים עליה ולא הרים עליה יד בשום שלב.

59. נטען שלאחר קיום יחסי המין, כאשר עזב הנאשם את הדירה, המתלוננת לא התקשרה מיד למשטרה אלא מחקה אותו מהפייסבוק ושיחקה במשחק "קנדי קראש". נטען שהמתלוננת עצמה העידה שלא היתה בטוחה כי נאנסה ולא ידעה כיצד לנהוג. הסניגור טען שלא בכדי לא היתה בטוחה, ועולה בצורה ברורה שמה שעניין אותה בעת קיום המעשים היה לא להעיר את בנה כיוון שחששה שיראה אותה מקיימת יחסי מין עם גבר זר, ובין היתר מסיבה זו לא התנגדה. נטען שהנאשם לא היה מסוגל לנחש שהיא אינה מסכימה, במידה ואכן לא הסכימה. נטען שהמתלוננת יצאה מתוך הנחה שהנאשם הבין את עמדתה (הנטענת) בקשר ליחסי המין, דבר המלמד שהיא לא סרבה לו בצורה חד משמעית ונטען שאין מקום לצאת מנקודת הנחה שהיה עליו לנחש, לאחר המפגש (הדייט) שכלל מגעים אינטימיים מוסכמים, שהיא מסרבת לקיים יחסי מין. נטען שהעובדה שבכתה במהלך עדותה מעידה רק על מהימנות סובייקטיבית, אך אינה יכולה לחזק את גרסתה. נטען שאין ספק שכאשר הגיעה לחקירה במשטרה ולדוכן העדים היא היתה משוכנעת באופן סובייקטיבי שנאנסה אך אין בכך רבותא. הוזכרה עדותו של ד"ר גנטוס שהעיד שגם אצלו המתלוננת התנהגה בצורה אמוציונאלית, פרצה בבכי "ועשתה לו כל מיני פוזות" וזאת על רקע כספי.

60. נטען שמחיקת הנאשם מהפייסבוק על ידי המתלוננת והודעות ה'וואטסאפ' לידידה חסרות ערך ראייתי ממשי ואינן יכולות להעיד על מצבה הנפשי כיוון שיתכנו סיבות רבות למעשים האמורים. נטען שהמסקנה שמחקה אותו כיוון שהנאשם אנס אותה מרחיקת לכת. נטען שהמילה אונס אינה מוזכרת בהודעה ת/19 וזאת למרות שהחבר שאל את המתלוננת

מה קרה וגם בתגובתה היא לא טענה שנאנסה. הוזכר שכאשר הידיד אמר למתלוננת שהוא חוזר מחר בלילה היא ענתה לו ש"אולי עד אז יעבור לה". על סמך זה נטען שיש להסיק שהמתלוננת לא עברה טראומה ממשית, שאחרת אין זה מובן כיצד חשבה ש"יעבור לה" עד למחרת. נטען שמההודעה שכתבה בקשר לכך, שהיא יצאה עם מישהו וכי המילה בה השתמשה בהודעה ששלחה לקרובה א. "הפגתי" (ת/19 הודעה משעה 11:04) לא מאפשרים הסקת מסקנה שהיא התכוונה לכתוב "נפגעתי". נטען עוד שיתכן והמתלוננת, לאחר ששקלה את הדברים בינה לבין עצמה, לא היתה מרוצה מכך שקיימה יחסי מין עם הנאשם בערב הראשון; ואולם, נטען כי אין ראיה ממשית לטענה שנאנסה.

61. לגבי החבלות, נטען שמדובר בסימנים מינוריים שאותרו על גופה אשר המתלוננת כלל לא היתה מודעת לקיומם עד שהופנתה תשומת לבה אליהם. נטען שאין בהם כדי להעיד על אלימות מצד הנאשם. יתר על כן, נטען שהסימנים מעידים על חפותו כיוון שהבדיקה הרפואית (ת/15) אישרה כי האיברים האינטימיים של המתלוננת נבדקו ולא נתגלה בהם שום ממצא פתולוגי, ממצא שאינו עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת לפיה הנאשם הכניס לה אצבעות בכוח ובאגרסיביות ומצץ את חזה באכזריות ולא הפסיק למרות שאמרה לו שכואב לה. נטען שטענות אלו מעוררות תהיות לאור הממצאים הרפואיים.

62. לגבי מצבה הנפשי, נטען שהעדויות של האנשים עמם דיברה המתלוננת לאחר האירוע חסרות משקל ראייתי. זאת, כיוון שהשיחות התקיימו שעות רבות לאחר האירועים ועל כן לא חל הכלל של Res Gestae. ביחס לטענה שיש לקבל את עדותה של ר.ש. כחריג לכלל האוסר על עדות שמיעה לאור "ראשוניותה", נטען שהטענה חסרת בסיס עובדתי, כיוון שר.ש. לא היתה הראשונה עמה שוחחה המתלוננת (שיחה ראשונה התבצעה עם אדם בשם אברהם אלימלך שלא הובא לעדות). נטען שמדובר במחדל חקירתי שמשמעותו ידועה. בנוסף, נטען שאין המדובר באמרה ספונטנית תוך כדי התרחשות אירוע. נטען עוד בקשר למפגש בין ר.ש. למתלוננת בלשכת התעסוקה כי אילו מצבה של המתלוננת היה כה רע, חברתה הטובה היתה מקדישה לה מספר דקות כדי לשוחח איתה. בנוסף, נטען שר.ש. לא ממש ראתה את המתלוננת בלשכת התעסוקה ומעדותה עלה שרצתה מאוד לסייע לה, בין היתר, מכיוון שחשה שלא עמדה לצידה בעבר ומכיוון שסובייקטיבית היא משוכנעת שאכן המתלוננת עברה אונס. נטען עוד שהשיחות עם מ. ושלומי נערכו שעות ארוכות לאחר האירוע וניתן ללמוד אך על מצבה הנפשי של המתלוננת בעת השיחות, דבר שאינו רלוונטי והינו סובייקטיבי כאשר היא משוכנעת שהיא נאנסה, למרות שלא סברה כך מלכתחילה.

63. לטענת הנאשם אין זה סביר שהמתלוננת לא התקשרה מיד למשטרה אם אכן נאנסה. נטען שאין זה סביר שבחרה לשחק במשחק "קנדי קראש" ואף טרחה לשנות את השעה במכשיר שלה על מנת שיהיה לה יותר "חיים" למשחק. הוסף שהיא גם גלשה באתר "ג'יי.דייט" באותו לילה. כמו כן, צוין שהמתלוננת הלכה בבוקר שאחרי האירוע ללשכת התעסוקה לחתום על אבטלה, פרט שהסתירה גם בעדותה בבית המשפט. נטען שאין מדובר בשכחה סתמית. צוין עוד שהמתלוננת הלכה באותו יום בשעות אחרי הצהריים לראיון לעבודה וכי התנהגות זו אינה עולה בקנה אחד עם התנהגות של קרבן אונס. צוינו גם הודעות ה'וואטסאפ' שנשלחו על ידי המתלוננת לנאשם בבוקר (ת/22) כאשר לטענת

הסניגור אין לייחס משקל להודעות אלו כיוון שנשלחו לאחר שיחה עם ר.ש., שאז המתלוננת היתה כבר משוכנעת סובייקטיבית שנאנסה. נטען שתשובות הנאשם בת/22 מעידות על חפותו. הסניגור חזר וטען שהשיחות עם העדים האחרים זיהמו את עדות המתלוננת.

64. נטען שהנאשם עמד בתוקף לאורך כל ההליך על חפותו וטען שיחסי המין קויימו בהסכמה מלאה. הנאשם שיתף פעולה בחקירה. נטען עוד שכאשר הנאשם הטיח את דבריו במתלוננת במהלך העימות, היא נותרה חסרת מילים ובחרה להשליך לעברו בקבוק מים מינרליים (דבר שניתן לצפות בו בסוף העימות - ת/5א). נטען שהוא לא ניסה להרחיק עצמו מן האירוע ואישר מיד קיום יחסי מין מלאים עם המתלוננת, כולל יחסי מין אוראליים וגם לא הכחיש שהציג עצמו תחילה באופן שגוי באתר ג'יי. די.יט. נטען שהוא הסביר שמקובל להציג מצגים בלתי מדויקים באתרי הכרויות ונטען כי בשיחת טלפון ראשונה הוא כבר סיפר למתלוננת את האמת על עצמו. עדותה של העדה מיכלין הוזכרה על ידי ב"כ הנאשם כתומכת בגרסתו ביחס לפרטים אלו. נטען שעדותו בבית המשפט היתה עקבית, אמינה, והגייונית וכי הנאשם לא היסס לאשר עובדות שאינן לטובתו, כגון שבעת המפגש הראשון הוא ביקש חיבוק ונשיקה מהמתלוננת, שהוא יזם את הסיטואציה האינטימית בבית הקפה וגם את המגעים בחוף הים. הוא אף אישר בחקירתו הנגדית שכאשר עלה עם המתלוננת לביתה, הוא חשב שאפשרות של קיום יחסי מין עומדת על הפרק. נטען עוד שהוא לא ניסה להשחיר את פני המתלוננת ואישר שהתרשם שהיא "בחורה טובה" וכי היא לא עשתה עליו רושם של אדם לא יציב או לא אמין. נטען עוד שהתיאור והתיעוד שהוא מסר בקשר ליחסי המין עצמם, מעידים על אותנטיות ומהימנות: שהוא סיפר בפרוטרוט על יחסי המין האוראליים, כולל ליקוק אצבעותיו על ידי המתלוננת ועל כך שאמרה לו שהוא מעניק לה "עינוג שופע", ביטוי אשר אין זה סביר שהנאשם ימציא. נטען שהנאשם מסר פרטים אשר חיזקו את מהימנות גרסתו: אודות הפסקה במהלך יחסי המין לשם עישון סיגריה; על האופן בו המתלוננת הורידה את בגדיה מרצון והסביר שסיפק מדוע קיימו יחסי מין ללא קונדום (כאשר ההגנה מצאה תימוכין למהימנות הגרסה האמורה בעדותה של העדה מיכלין). נטען שהתיאורים המפורטים מוסיפים למהימנותו של הנאשם ואין זה סביר או אפשרי שימציא פרטים כה רבים. נטען שהפרטים מצביעים על תיאור אותנטי של קיום יחסי מין בהסכמה בין שני אנשים בוגרים.

65. הסניגור הוסיף כי הטענות להתנהגות מפלילה מצד הנאשם בחקירתו מעידות אך על חולשת הראיות שבידי המאשימה. לטעמו אין כל פסול בכך שאדם ירצה להתייעץ עם עורך דין עובר לחקירתו והנאשם סיפק הסבר סביר להתנהגותו האמורה. באשר להתעניינות הנאשם במהלך החקירה בעונש העלול להיגזר בגין אונס, נטען שגם אדם חף מפשע, כמו הנאשם, רשאי לשאול שאלות מעין אלו, בייחוד בנסיבות הסיטואציה החקירתית בה נמצא הנאשם באותו זמן. בנוסף נטען שגם אם טענת הנאשם שהוא היה זה שהציע לסיים את הערב לאחר המגעים בין השנים בחוף הים נשמעת לא הגיונית (אם מניחים - כדברי הסניגור - שבאופן טבעי גבר יחתור להמשך מגע מיני) הדבר הינו בגדר האפשר ומדובר בהנחה ללא ערך ראיתי לכאן או לכאן.

66. עוד נטען כי טענת המדינה שלמתלוננת אין מניע להעליל על הנאשם, אינה מעלה או

מורידה וזאת כיוון שהנאשם אינו חייב לספק מניע המסביר מדוע עד תביעה יעליל עליו. נטען שהנאשם אינו יודע מה המניע של המתלוננת ולהשערותיו אין ערך ראיתי לכאן או לכאן. נטען כי הערכותיו ביחס לבעיה פסיכולוגית אפשרית או עניין כספי אינן מעלות או מורידות.

67. לסיכום טען הסניגור כי לא ניתן לבסס הכרעת דין מרשיעה על בסיס הראיות שנשמעו.

דין והכרעה

68. המחלוקת העובדתית בין הצדדים נוגעת לשאלת "ההסכמה החופשית" בעניין יחסי המין (סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין). עם זאת, ישנן מספר מחלוקות עובדתיות נוספות בקשר לעניינים אחרים המקרינות על הסוגייה המרכזית.

האירועים טרם המעשים בדירה

69. המחלוקות האמורות נוגעת למצגים שהנאשם הציג כלפי המתלוננת ביחס לעצמו. אין חולק כי באתר הג'י דייט הציג הנאשם את עצמו בנתונים הבאים: שהוא עורך דין, בן 39, שחזר משהות ארוכה בארצות הברית והוא אב לילדה. הנאשם טען כי כבר בשיחות טלפון לפני שנפגש עם המתלוננת הוא גילה לה את האמת על עצמו, קרי, שאינו עורך דין, שאינו גרוש בן 39 ושאינו תושב חוזר (ראו סעיף 27 לעיל). לעומת זאת, לטענת המתלוננת, אחת הסיבות המרכזיות שבעטיין היתה מעוניינת לפגוש את הנאשם היתה כי קיוותה שהוא מועמד רציני לקשר משמעותי שהיא חיפשה, וכי מצגיו בנוגע לגילו, מקצועו ומעמדו השפיעו על החלטתה. בעדותה היא פירטה כי גם במהלך שיחות טלפון ארוכות הוא המשיך להציג לה מצגים אלו (עמ' 5, שורות 12-7; עמ' 20, שורות 28-3 לפרוט' בחקירתה הנגדית) והעידה כי גם במהלך פגישתם הוא לא תיקן את מצגי השווא, אלא עודד הוסיף פרטים ביחס למבחן בעריכת דין שהוא אמור לעבור בקרוב (עמ' 6-7 שורות 26-2 לפרוט' וראו גם סעיף 6 לעיל). לטענתה, גילתה את העובדות לאשורן רק לאחר שהתלוננה במשטרה (עמ' 21, שורות 19-12 לפרוט' בחקירתה הנגדית).

70. בעניין זה אני מעדיף את גירסת המתלוננת. זאת, כיוון שבעדותה הוסיפה פרטים שהוא סיפר לה בנושאים אלו שאין זה סביר שהיתה מסוגלת להמציאם, כגון תאריך הבחינה שהוא אמור היה לעבור לטענתו ופרטים נוספים סביב המצגים כגון שהוא משפץ משרד. עמדתה לא נסתרה בחקירת הנגדית בעניין זה. אמנם, הנאשם הביא לעדות עדה שסיפרה כי כאשר היא הכירה אותו באתר הג'י. דייט הוא גילה לה את הפרטים הנכונים על עצמו כבר בשיחת הטלפון הראשונה ביניהם. גם אם דבר זה נכון - ולא מצאתי מקום לפקפק במהימנות גרסת העדה בעניין זה - אין בכך כדי לבסס טענה שהנאשם נהג כך גם כלפי המתלוננת. זאת ועוד, המתלוננת העידה כי בטרם המפגש, היא וחברתה חיפשו פרטים על הנאשם וראו את תמונתו בפייסבוק, דבר שגרם למתלוננת לשקול לבטל את כל ההתקשרות עמו נוכח מראהו אך נמלכה בדעתה, בעקבות שיחה עם חברתה ששכנעה אותה שלא לפסול את הנאשם על הסף בשל המראה, שכן לנאשם נתונים מתאימים לבחינה כגון גילו, מקצועו וביסוסו הכלכלי. דומה כי לו ידעה שאופן הצגתו באתר אינה אמת, הרי בהתאם לעדותה

ולעדות חברתה, הקשר בינה ובין הנאשם כלל לא היה מתפתח אף לא למפגש.

71. מחלוקת נוספת נוגעת לאירועים בחוף הים. לטענת המתלוננת, כאשר היא והנאשם שהו בחוף הים היו עוד מגעים מיניים ביניהם: "עמדתי מולו ואז הוא תופס אותי בתנועת חיבוק ומנשק אותי, בהתחלה זה היה נשיקה בפה אחר כך התחיל לרדת עם הנשיקות לכיוון החזה, כאשר חיבק אותי התחיל להכניס ידיים, ניסה להכניס ידיים למכנסיים (מראה מאחור) התכופפתי ואמרתי: אתה קצת חוצפן, זה מוקדם מדי, זה לא המטרה שלי, אני לא מחפשת דברים כאלה וזה לא מתאים לי, אמרתי בוא נלך לכיוון הבית." (עמ' 7, שורות 27-32 לפרוט'). לטענתה, היתה זו התנהגותו בחוף הים שגרמה לה להבין כי אינה מעוניינת בהמשך הקשר עמו: "אז הבנתי שההתנהגות של הנאשם לא מוצא חן בעיני והתכוונתי לא להיות בקשר ולהגיד לו יפה למחרת שאני לא רוצה קשר כי זה לא הסגנון שלי." (עמ' 30, שורות 5-6 לפרוט'). יוער כי גם בעימות היא עמדה על גרסה זו מול הנאשם (עמ' 6, שורות 134-139 לפרוט').

72. לעומת זאת, טען הנאשם כי בחוף הים "ישבתי על הסלע והיא באה וישבה עלי, על ברכיי, היא ישבה עלי והתחילה לעשן, אני התחלתי ... להתחבק, להתנשק, לשלוח ידיים, לגעת. נגעתי לה בחזה, מתחת לחזיה, היא התהפכה, הסתובבה כלפי והתחילה להתנשק איתי בשפתיים, התחלנו להתנשק, התחלתי לגעת לה מתחת למכנס ומתחת לתחתון בישבן. התחלתי להכניס אצבעות לאיבר מינה, היא התחילה להינות מזה ... היא נהנתה מכל רגע, היא עישנה, והיא גם אמרה באותו זמן שכיף לה ושהיא נהנית." (עמ' 106, שורות 14-20 לפרוט'). הנאשם עוד המשיך וטען כי הוא היה זה שהפסיק את המגע, "אמרתי לה 'אמרת יש לך מחר ראיון עבודה, אני אקח אותך הביתה, זה מספיק להיום'." (שם, שורות 20-22; עמ' 107, שורות 5-10 לפרוט'). בחקירתו ת/3 הוא חזר לרוב על גרסה זו כאשר הוא אמר שם כי ההחלטה להפסיק ולחזור היתה החלטה משותפת שלו ושל המתלוננת (ת/3 ש' 74). בחקירתו הנגדית הוא טען כי אין סתירה בין גרסאותיו (עמ' 116, שורות 21-25 לפרוט'). איני מקבל את עמדתו בעניין זה - ומכל מקום גרסתו הסופית בבית המשפט היתה כי הוא יזם את הפסקת המגעים.

73. גם בנוגע לחלק זה של האירועים אני מעדיף את גירסת המתלוננת. זאת, בייחוד לאור טענת הנאשם כי הוא היה זה שהציע להפסיק את המגעים (למרות שהמתלוננת היתה, לכאורה, מרוצה ולא ניסתה להפסיקם) כאשר טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם מעשיו בהמשך. מכל מקום, יובהר כי האירועים בחוף הים היוו אך רקע למעשים שלאחר מכן. זו אף זו, הארוע בחוף הים, היה ביוזמת המתלוננת אשר לא חסכה בפירוט הארוע אף שהוא אינו נוח לה ולגירסתה. בדרך כלל, מי שמבקש לדייק ולמסור אמת וגם מעיד על ארוע שלכאורה יכול להקשות על גירסתו ולא מתעלם ממנו, מעיד על עצמו ועל כנותו במסירת הארועים שחווה.

האירועים בדירה

74. כאמור, מתוך כל האירועים של אותו ערב, חזית המחלוקת המהותית מצטמצמת לאותו חלק של האירועים אשר התרחשו החל מחזרת המתלוננת והנאשם לאיזור דירת מגוריה.

משלב זה גרסאותיהם שונות בתכלית. המתלוננת טענה כי הנאשם ביקש לעלות לדירתה באמתלה שהוא צריך להטיל את מימיו ולאחר מכן לא עזב ובהמשך אנס אותה וביצע בה מעשה סדום כמתואר בכתב האישום. לעומת זאת, טוען הנאשם כי המתלוננת הזמינה אותו לעלות לדירה ולאחר מכן קיימה עמו בהסכמה יחסי מין אורליים ויחסי מין רגילים. המתלוננת והנאשם אינם חלוקים באשר לקיום המעשים המיניים שתוארו בכתב האישום ונושא המחלוקת הוא אם המעשים נעשו בהסכמתה החופשית של המתלוננת, או בניגוד לה.

75. גרסאות הצדדים בבית המשפט פורטו בסקירה שהובאה לעיל. נוסף על כך אציין כי בחקירתו הראשונה של הנאשם (ת/1) בסמוך למעצרו ב- 17.10.13 בשעה 1:37 הוא שמר ככלל על זכות השתיקה כאשר פירט שהוא יודע מי התלוננה עליו אך העדיף שלא להחקר עד שיתאפשר לו להתייעץ עם עורך דין. בעניין זה אציין כי זו היא זכותו על פי דין של כל אדם ואין פסול בכך. בחקירת המשך, שהתנהלה בטרם נועץ בעורך דין בשעה 3:01 סיפק הנאשם פרטים נוספים. בין היתר, הכחיש כי הוא הציג את עצמו כלפי הנאשמת כעורך דין או כמי שחי בארצות הברית (ת/2, עמ' 2, שורות 21-24). ביחס לאירועים בדירה הוא מסר כי הלך לשירותים לאחר קיום יחסי המין וטען כי טענת המתלוננת כי התנגדה למעשים ושהוא ביצע אותם בכוח, "במילה אחת, הדבר הכי הזוי להפיל על בן אדם דבר שלא נעשה, בטח שלא בכוח. הורדנו אחד לשני את הבגדים, ממש לא בכוח." (ת/2, עמ' 2, שורות 37-41).

76. הגרסה הראשונה המפורטת לעניין יחסי המין נמסרה מפי הנאשם בחקירה זו כדלקמן:

"... כל מה שקרה בינינו כל יחסי המין היו בהסכמה מלאה. אם רצון שלה שארד לה והיא מיוזמתה ירדה לי, שום דבר לא נעשה בכוח ובטח שלא באיזה כפיה ... היא אמרה לי אני מקוה שאני לא סטוץ בשבילך. האמנתי לה שזה באמת שהיא רוצה מערכת יחסים ולא סטוץ אבל היא החליטה לרקום נגדי עלילה לא נכונה ולהרוס את שמי לשוא. בחורה שלא רוצה סקס לא יורדת לבן אדם לא מבקשת שיירד לה בטח לא מראה לו איפה המיטה ונשכבת על המיטה. הדברים נעשו בהסכמה מלאה תוך מחשבה היא רוצה אותי לקשר רציני מה שהסתבר שהיה שקר וחבל." (ת/2, עמ' 3, שורות 68-74).

הנאשם הכחיש שזרק את המתלוננת על המיטה וטען שהיא פינתה מרצונה בגדים שהיו עליה ונכנסה למיטה והורידה את חולצתה והחזיה ו"יזמה מגע" (שם, בשורות 77-79).

77. הנאשם מסר גרסה מפורטת הכוללת את כל מהלך שיחות ההיכרות והערב (לאחר התייעצות טלפונית עם עורך דינו) ביום 18.10.13 בשעה 14:31 (ת/3). תיאוריו אודות המפגש בבית הקפה ובחוף היו דומים לאלו שמסר בעדותו. באשר לשהיה בחוף הים הוא המשיך לטעון כי בעת שהתגפפו שם הוא הכניס לה אצבעות לאיבר המין וכי היא לא התנגדה והמשיכה להתנשק איתו (ת/3, עמ' 3 ש' 63-68). הוא דחה את טענות המתלוננת עמוד 30

שאמרה לו להוריד את הידיים ממנה (ת/3, עמ' 8 ש' 244-245).

78. הנאשם סיפק תיאור מפורט של העליה לדירה והמעשים המיניים אשר נעשו לטענתו בשיתוף הדדי מלא ובהסכמה מלאה וכי הוא הופתע לגלות לאחר שחזר לביתו כי המתלוננת מחקה אותו מהפייסבוק. באשר להגעה לדירה לאחר שעזבו את חוף הים אמר הנאשם כי כאשר הגיעו ליד הבנין שניהם יצאו מהרכב בלי לדבר ושהם עלו לדירה יד ביד (וכי לא אמרה לא במילים לעלות או לא לעלות) (ת/3, עמ' 3 ש' 75-79). כאשר נשאל לאיזו מטרה עלה לדירתה הוא השיב: "בגדול להמשיך את מה שהתחלנו בחוף הים בתקוה שזה באמת יקרה... אני חושב ששנינו עלינו באותה מידה ואותו רצון לקיים יחסי מין." (ת/3, עמ' 4 ש' 81-83). כאשר נשאל מדוע המתלוננת תאשים אותו בעבירה חמורה של אונס בעוד שמדובר בבילוי חד-פעמי משותף השיב: "אין לי מושג בקטע הזה אני חושב שיש לה בעיה פסיכולוגית..." (ת/3, עמ' 8, ש' 236). הוא גם הכחיש את גרסת המתלוננת בקשר לעליה לדירה, לפיה אמרה שאינה מכניסה גברים בגלל בנה וכי הוא ביקש להשתין או כי התנהג בכוח. כמו כן, הוא הכחיש שאמרה לו במהלך המעשים שיפסיק ושזה אונס (ת/3, עמ' 8, ש' 255-290; עמ' 10, ש' 309-326).

79. בעימות (ת/5, ת/5א') שהתנהל ביום 18.10.13 הן המתלוננת והן הנאשם עמדו כל אחד על גרסתו. באשר לגרסת המתלוננת וטענתה שנמצאה במצוקה כתוצאה ממעשי הנאשם נמצא גיבוי בהודעות ששלחה לידיד (שהתברר כי נמצא בחו"ל) לאחר שהנאשם עזב את דירתה. כבר אז כתבה שנפגעה על ידי מישהו, כאשר ברור שהכוונה לנאשם. אני סבור כי המלה "הפגתי" הינה שיבוש של המלה "נפגעתי" כפי שהעידה המתלוננת.

80. בהתכתבות בין המתלוננת לבין הנאשם במסרונים החל מהשעות אחרי השהות בביתה ועד למחרת בבקר עולה באופן ברור כי המתלוננת טענה שהמעשים נעשו כלפיה בכוח. מאידך, טען הנאשם בתשובותיו כי לא התנגדה (ת/22).

81. גם בהתחשב בראיות הנוספות שצוינו לעיל, מדובר במקרה שהינו בעיקרו גירסה מול גרסה. לאחר שמיעת העדים ושקילת הראיות הנוספות אני מעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם בנקודות העיקריות ואסביר את דברי.

82. ראשית, המתלוננת טענה באופן עקבי כי לא הזמינה את הנאשם לעלות לדירתה. גרסתה באשר לדרך בה הנאשם הצליח ל"תמרן אותה" לידי כך שהרשתה לו לעלות לא השתנתה מהעימות ועד לעדותה בבית המשפט. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם לא היתה עקבית לאורך כל הדרך. בחקירותיו במשטרה הוא טען כי לא הוחלפו דברים ביניהם עת הגיעו לאזור הבית של המתלוננת עם המכונית וכי לא אמרה לו לעלות ולא אמרה לו לא לעלות. לעומת זאת, בחקירתו בבית המשפט הוא שינה את גרסתו וטען בתוקף כי היא הזמינה אותו במילים מפורשות לעלות למעלה עמה (ראו סעיף 31 לעיל). בעניין זה אני קובע כי כבר בשלב בו נמצאו השנים מתחת לדירתה לאחר שחזרו מחוף הים ניסתה המתלוננת להתנתק מהנאשם, אך הוא, באמתלות שונות, לא איפשר לה לעשות כן.

83. באשר לאירועים בדירה, עדותה של המתלוננת ניתנה בצורה שוטפת ומפורטת והותירה רושם מהימן. היא לא ניסתה להסתיר או לכסות על חלקים של האירועים שלא נוחים לה.

בין היתר, הודתה בקיום מעשים מיניים משותפים בהסכמה במפגש בבית הקפה (שכאמור צולם על ידי מצלמות במקום) ולא ניסתה להסתירם בעדותה. היא גם הודתה, למרות שהיה בכך (לדעתה) כדי להציג את עצמה באור לא מחמיא, כי למרות שהיא אשה בוגרת עם נסיון חיים, הנאשם הצליח לתמרן אותה למצב שהיא לא חפצה בו כאשר הצליח לעלות איתה לדירה ולהכנס פנימה. היא לא ניסתה להסתיר את מבוכתה על כך שמצאה את עצמה במצב בו הכניסה גבר כמעט זר לדירתה בשעת לילה מאוחרת או על כך שלא הצליחה לעצור את מהלך הדברים. היא הודתה גם שהתנגדותה למעשיו כלפיה בדירה לא היתה אגרסיבית, קולנית ותקיפה והסבירה כי חששה מכך שבנה יתעורר, פחדה מהנאשם שנראה לה באותה הזדמנות כמפחיד מאוד וכלשונה מראה מסוכן של "מחבל" ולאחר מכן, כבר העדיפה שהאירוע פשוט יסתים. יתר על כן, היא לא ניסתה להסתיר כי לא היתה בטוחה שנאנסה (אחזור לעניין זה בהמשך).

84. חרף האמור אין לי כל ספק בעדותה, אשר פורטה לעיל, שם טענה כי הבהירה לנאשם כי המעשים שנעשים על ידו מנוגדים לרצונה, וכי אינה מעוניינת לקיים עמו יחסי מין ולא מסכימה לקיומם. אילו רצה להקשיב לה הוא היה מסוגל, אך הוא בחר להתעלם ולנצל את חוסר ההתנגדות הפיזית הפעילה מצידה.

85. מיד לאחר שהנאשם עזב את דירתה ישנן ראיות מובהקות לכך שהמתלוננת היתה במצוקה, כפי שמעידים הדברים שכתבה לחבר אמצעות ה"ווטסאפ" (ת/19). כך גם העובדה שמחקה את הנאשם מדף הפייסבוק שלה. כמו כן, במסרונים שהוחלפו ביניהם למחרת היא הטיחה בו שהוא "לקח בכוח", וכי אמרה לו שאינה מעוניינת ושהוא התעלם וכי היא פחדה ממנו (ראו ת/22). תגובות אלו אינן עולות בקנה אחד עם תיאור הנאשם את הארוע כמערכת יחסים מינית, בה המתלוננת נהנית ומסכימה לה.

86. הנאשם כאמור טען שכל יחסי המין התקיימו בהסכמה מלאה. בין היתר, הוא טען כי קיום יחסי המין האורליים מצביע על כך שהמעשים המיניים נעשו בהסכמה. אין אני מקבל טענה זו. המתלוננת לא הכחישה את המעשים אך טענה שלא הצליחה לעצור בעד הנאשם מלבצעם. כאמור, על אף שהדבר לא היה נוח לה, היא הודתה כי לא התנגדה בצורה פיזית ותקיפה, למעט הניסיון למנוע פיסוק רגליה והבאת ראשה לאבר מינו דבר שהצריך כוח מצידו, אך עמדה על כך שאמרה לו, לאורך כל הדרך, שאינה מעוניינת ואינה מסכימה לקיום יחסי המין.

87. המתלוננת לא ניסתה להסתיר בעדותה כי תחילה "לא היתה בטוחה" כי נאנסה. ההגנה ניסתה להציג עניין זה כראיה לכך שלא אירע אונס, כאשר לעמדתה העדר הבטחון האמור מצביע על כך שהמתלוננת כפי הנראה שיתפה פעולה עם הנאשם בעת ביצוע המעשים ורק לאחר שדברה עם השוטר שלמה אלבז, שלכאורה שכנע אותה כי נאנסה, שינתה את עמדתה. אני מקבל טיעון זה. האופן בו העידה המתלוננת הבהיר כי העדר הבטחון מצדה בשאלה אם נאנסה נבע מהעדר ידיעה לגבי המשמעות המשפטית של האירועים מבלי שהיא מסתייגת מן העובדות כפי שתוארו על ידה. לאורך כל עדותה הבהירה המתלוננת כי לא הסכימה למעשים וכי אמרה לנאשם באופן שאינו משתמע לשני פנים, שהם בניגוד לרצונה. כפי שהוער לעיל, אני רואה את מוכנותה של המתלוננת לגלות את העדר הבטחון

האמור כנקודה אשר מוסיפה למהימנותה הכללית.

88. כמו כן, מתוך העדויות (ראו: עדותה של החברה ר.ש. בעמוד 69, שורות 20-24 לפרוט'; עדות שלמה אלבז עמוד 54, שורות 12-18 לפרוט') עולה כי לא בנקל הצליחה המתלוננת להביא את עצמה להתלונן וזאת בין היתר מתוך העדר רצון לעבור את דרך החתחתים שתלונה זו מביאה עמה אשר כתוצאה ממנה נאלצה לחשוף את סיפורה בפני זרים, להתעמת עם הנאשם במהלך החקירה ולהעיד עדות ארוכה בבית המשפט. ניכר היה שהדבר אינו קל עבורה במיוחד שבעבר כבר הגישה תלונה על מעשה מגונה שנעשה בה, בעטיו היתה לה הזדמנות לחוש ולהתרשם מה עובר על מתלוננות בעבירות מין.

89. מכל האמור, מצאתי שגרסת המתלוננת הינה מהימנה ואמינה. עדותה לוותה בפרצי בכי כשהשתיקות, תנועותיה ושפת גופה העידו עליה שהיא מעידה "מדם לבה" על דברים קשים שארעו לה. בעניין זה יוער כי הנאשם ניסה ליחס לנאשמת מניעים שונים, החל מבעיות פסיכולוגיות ורצון בנקם, ולאחר מכן בעדותו, הוסיף גם מניע כלכלי, שבגללם היא טפלה עליו אישום שווא. אין צריך לומר כי לא נמצא בסיס לאף אחת מההשערות האמורות וצודקת ב"כ המאשימה בטענתה שהמניע הכלכלי שהעלה הנאשם לראשונה בעדותו, הינו "עדות כבושה".

ההיפך הוא הנכון; המתלוננת התלוננה למרות שהדבר לא היה "כדאי" לה מבחינות רבות אשר פורטו לעיל. כידוע, "היעדרו של מניע ממשי להעליל על הנאשם יכול לשמש גם הוא תימוכין למהימנות המתלוננת" (ע"פ 4930/07 **טולדו נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 (10.12.09)). בענייננו, למתלוננת לא רק שלא היה מניע כשיטתו של הנאשם אלא ההפך. הנאשם לגירסתו סיפק אותה מבחינה מינית, ואף הבטיח לה תמיכה כלכלית. אם כך מדוע שלכל אלה תפנה עורף אם ברקע יש לה מניע כלכלי?

90. גירסת הנאשם לעומת זאת לא הותירה רושם מהימן בנקודות רבות. ראשית, אף אם אניח כי קיים נוהג להציג פרטים אישיים בלתי נכונים באתרי הדייטינג, לא שוכנעתי בטענתו שכבר בשיחות הטלפון לפני הפגישה העמיד את המתלוננת על הפרטים האמיתיים בקשר לעצמו. כמו כן, טענתו כי הוא היה זה שיזם את הפסקת ההתגפפות בחוף, כי לדבריו היה זה "מספיק להיום" אינה עולה בקנה אחד עם כך שעלה לדירתה בכוונה-תקוה (מצידו) לקיים יחסי מין זמן קצר לאחר מכן.

91. חשוב יותר, הנאשם שינה באופן משמעותי את גירסתו בכל הקשור לעליה לדירת המתלוננת. בעת חקירתו במשטרה הוא טען כי לא הוחלפו ביניהם מילים וכי עלו לדירה יד ביד. במהלך עדותו הוא שינה גרסה זו בצורה חדה ומלאכותית, יש לומר, וטען כי המתלוננת שאלה אותו במפורש אם ברצונו לעלות אל דירתה ועוד שכנעה אותו לעלות לאחר שהוא הביע הסתייגות. לא מצאתי כל הסבר הגיוני לשינוי כה מהותי בפרט חשוב. היפוכו של דבר: הנאשם אשר נכח בשיבות ושמע את כל העדים, הבין כפי הנראה כי מדובר בפרט מהותי ומסיבה זו שינה את גרסתו על מנת להביא ל"חיבור" בין המעשים בחוף וההמשך וכדי לבסס טענתו שהמתלוננת יזמה את המעשים והסכימה להם.

92. באשר ליחסי המין בדירה, לא מצאתי כל הסבר לכך שאם היו כפי שהנאשם תיאר אותם-

בהסכמה מלאה ותוך כדי שיתוף פעולה חופשי וכי המתלוננת נהנתה, מדוע זמן כה קצר לאחר מכן היא תכתוב לחבר כי נפגעה, תמחוק את הנאשם מדף הפייסבוק ותטען כלפיו במסרונים כי "לקח בכוח", כי פחדה ממנו וכי היא לא הסכימה למעשיו, תמתין בדוחק עד הבוקר כדי לספר לחברתה, אשר התרשמה כי המתלוננת התנהגה כמו "זומבי".

דרישת ההנמקה לפי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות

93. סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן "פקודת הראיות") מחייב את בית המשפט לפרט בהכרעת דינו מה הניע אותו להסתפק בעדות יחידה של נפגע העבירה ולא נדרשת יותר ראיית חיזוק או סיוע.

אציין שוב כי עדות המתלוננת היתה מהימנה, ברורה ורוויה פרטים של מי שעבר חוויה כפי שתיארה. יתרה מזאת, במקרה דנן מקובל עלי כי מעשיה של המתלוננת בשעות הסמוכות לעזיבת הנאשם את ביתה - קרי, העובדה כי בשעת לילה כה מאוחרת שלחה מסרון במצוקתה לידיד ותוכן המסרון לפיו נפגעה, מחיקת הנאשם מהפייסבוק למרות שרק זמן קצר נפגשו והכירו (ולפי גרסת הנאשם גם נהנתה מיחסי המין) ותאור מצבה הנפשי על ידי חברתה עד כדי שימוש במלה "זומבי", ותוכן ואופי ההתכתבות ביניהם - מהווים ראיות למצב נפשי קשה בו היתה שרויה לאחר המקרה ובכך נוסף נדבך וחיזוק, הגם שאינו נדרש. ודוק, מצב נפשי כאמור יכול להוות אף סיוע כאשר זה נדרש (ע"פ 6140/11 פלוני נגד מדינת ישראל, (9.5.12)) ובוודאי שיש בו כדי לחזק את מהימנות גרסת המתלוננת. נראה כי התנהגות המתלוננת לאחר האירוע עולה בקנה אחד עם גרסתה ועם החוויות הקשות שחוותה.

94. אף שכאמור אין עוד צורך בתוספת של חיזוק או סיוע לעדות מתלוננת בעבירת מין שנמצאה אמינה ובה תיאור מהימן ומפורט של הארועים, מהווה המתואר לעיל, קרי התנהגות מתוך מצוקה, לרבות הבכי בפני קרובה מ.מ. והשוטר שלומי אלבז והתנהגותה הנסערת, והגילוי לחברתה ר.ש., כשגם בפניה בכתה והיתה נסערת, חיזוק לעדותה של המתלוננת וזאת בנוסף למחיקת הנאשם מן הפייסבוק ושליחת מסרון שתוכנו מצביע על מצוקה בשעות הלילה.

גם אם לא ניתן לראות בגילוי לאנשים הנ"ל עדות קבילה לפי סעיף 10 לפקודת הראיות כעדות קורבן עבירת אלימות (דבר שאין צורך כי אכריע בו) יש בגילוי זה חיזוק למהימנות המתלוננת שמספרת את ספורה מייד לאחר התרחשות הארועים. בהקשר זה אציין עוד כי טענת העלילה אינה יכולה להתקבל כיוון שמלכתחילה ראינו שהמתלוננת כלל לא רצתה להתלונן במשטרה ונמלכה בדעתה רק לאחר שקיבלה תמיכה נפשית מסביבתה הקרובה והפנימה את גודל העוולה שנעשתה לה בביצוע מעשים מיניים בה, בכוח ובניגוד להסכמתה.

בפסיקה נקבע כי מצבה הנפשי של מתלוננת, קורבן לעבירת מין, כפי שנקלט על ידי חבריה וקרוביה, סמוך לאחר ביצוע העבירה, הינה עדות קבילה המחזקת את אמינות המתלוננת עד כדי היותו לעתים ראיית סיוע, וזאת בנוסף לחיזוק אמינותה הכללית לשם דחיית הטענה כי בעלילה מדובר.

איני סבור כי דברי השוטר שלומי אלבז אשר שמע את סיפורה של המתלוננת ואמר לה

שלדעתו מדובר באונס, "זיהמו" את עדותה, שכן הוא לא שינה את העובדות שתוארו על-ידי המתלוננת, אלא מסר את הפרשנות המשפטית שלו לעובדות, כפי הבנתו, אך זו כמובן עדות סברה ובה לא אתחשב לאמיתות תוכנה.

היטב ידוע כי קורבן עבירת מין איננו חושב תמיד באופן עקבי ומחושב ואני מקבל את דברי המתלוננת, כי בהתחלה "חשבה" שזה אונס, אך לא אמרה שזה אונס, כיוון שעדיין לא רצתה להאמין על עצמה שהיא הכניסה גבר זר לביתה ובכך איפשרה לו לבצע בה את זממו, במיוחד שחששה שבשל כך לא יאמינו "למילתה" כי נאנסה, שהרי היא הלכה עם הנאשם קודם לכן לבית קפה, לחוף הים - מקומות בהם הסכימה להתנשק איתו - ואף הכניסה אותו לביתה בשעות המאוחרות של הלילה, כמו גם הרגשתה הסובייקטיבית, שבמעשה, הלכה למעשה, אפשרה לנאשם לבצע זממו.

אולם, לא ההגדרות של המתלוננת בדבר קיום עבירה קובעות את מהות העבירה אלא מהות המעשים שעשה בה הנאשם בהעדר הסכמה חופשית.

יתכן וקרבן לעבירת מין יתנהג בצורה שנראית בדיעבד תמוהה - נסיעה בלילה עם גבר זר, שנראה לה מכוער אך מצד שני בעל נתונים טובים לקשר, כשבנה נשאר לבד בבית, הליכה והתגפפות בבית קפה המרוחק כ- 20 ק"מ מביתה, התגפפות בחוף הים לאחר הבילוי בבית הקפה, משחק מחשב לאחר האונס - ולעיתים, כבמקרה דנן, קורבן לעבירת מין מוכנה למגעים כאלה או אחרים, ואינה מסכימה למגעים אחרים כפי שאירעו בדירת המתלוננת ואין לשפוט התנהגות של אדם שנעברה בו עבירה כה חמורה בפלס ההתנהגות של אדם שלא נעברה בו עבירה.

כך גם הסברה של המתלוננת כי לא צעקה כדי שבנה לא יתעורר ויבהל ממעשים אלימים למיניהם שנעשים כלפי אמו בניגוד לרצונה, דווקא הגיוני ואפשרי.

השאלה המרכזית היא, האם יחסי המין שהתקיימו בדירת המתלוננת היו בהסכמתה החופשית של המתלוננת ובהקשר זה אני מאמין למתלוננת, הן ממראה עיני ושמיעת דבריה על דוכן העדים בזמן עדותה והן מן החיזוקים שנמנו לעיל והסבריה ההגיוניים להתנהגותה אחרי האונס. כשאישה אומרת "לא" ואף כשה"לא" נשמע "חלש", משמעותו "לא". הא ותו לא. גם התנהגות לא "סטנדרטית" של קורבן עבירת מין בטרם אמרה לא, אינה יכולה להצדיק המשך ביצוע מגעים מיניים כלפיה, כיוון שדי ב"לא" כדי להבהיר שהקורבן אינו מסכים להם.

מכאן שאין כל חובה שהקורבן יתנגד באופן פיסי כלשהו, כדי להצביע על אי הסכמה ועל פליליות המשך המגעים המיניים, קל וחומר כשקבענו שגם מהתנהגותה (התנגדות לפיסוק הרגליים) של המתלוננת חייב היה הנאשם להבין כי מעשיו הינם בניגוד להסכמת המתלוננת ולא רק מדבריה.

מסיכומי הסניגור עולה כי הוא מסכים לכך שהמתלוננת "משוכנעת" באופן סובייקטיבי כי עברה אונס. אני סבור כי המתלוננת לא רק משוכנעת סובייקטיבית שעברה אונס, אלא משוכנעת אובייקטיבית שעברה אונס ומעשה סדום, שכנוע הנובע מכך שבאופן שאינו ניתן לפרשנות אחרת כפי שהבהירה היטב לנאשם, היא לא הסכימה להיבעל על ידי הנאשם, אמרה לו שאינה מסכימה פעמים רבות וחוזרות ובהירה לו גם בהתנהגותה כי מעשיו הם ללא הסכמה.

גם טענתה שלקראת הסוף שמה ידיה על פניה ואמרה לעצמה, לתת לנאשם לבצע זממו כדי שהסיוט אליו נקלעה ייגמר ולא יסלים לפגיעה חמורה יותר, אינה מצביעה על הסכמה אלא על אחת הדרכים בהן, למרבה הצער, נאלצות קורבנות לעבירות מין לנקוט כדי להציל עצמן מפגיעה חמורה ואלימה יותר, וזאת ברגעי פחד ואימה כפי שחוותה המתלוננת ואין "לשפוט" אותה על כך.

על כן, גם איני מקבל את דברי הסניגור בסעיף 43 לסיכומיו כי "המקום בו מחלחל הספק, במקרה דנן, הינו בשאלת התנגדותה של המתלוננת". השאלה איננה התנגדותה של המתלוננת, כיון שהמתלוננת אינה צריכה להתנגד מעבר להבעת עמדה ברורה שלפיה אינה מסכימה ליחסי המין, דהיינו, די בהעדר הסכמה חופשית לבעילה שהנאשם מודע לה, כדי לקבוע קיומה של עבירת אינוס (ראו: ע"פ 5612/92 **מדינת ישראל נ' בארי ואח'**, פ"ד מח(1) 302).

סיכום

95. מכל האמור הגעתי למסקנה שיש לקבל כמהימנה באופן מובהק את גרסת המתלוננת באשר למהלך הדברים בבית הקפה, בחוף הים ולאחר מכן בדירתה, לדחות את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה ולקבוע, כי הנאשם ביצע את המעשים המיניים שבוצעו בבית המתלוננת ויוחסו לו בכתב האישום, בניגוד להסכמתה של המתלוננת. על כן, אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

השופט מ. גלעד [אב"ד]:

אני מסכים.

השופטת ר. פוקס:

אני מסכימה.

96. לאור האמור לעיל, אנו מרשיעים את הנאשם על-פי המפורט בחוות דעתו של כב' השופט ד. פיש, בעבירות של **אינוס ומעשה סדום**, לפי סעיפים 345(א)(1) ו- 347(ב) בנסיבות סעיף 347(א)(1) לחוק העונשין, כפי שיוחסו לו בכתב האישום. ניתנה והודעה היום, י"א חשוון תשע"ה, 4.11.2014, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.